

GRATIS
DANZIJ DONATIES
STEUN DE NAR! ZIE P.16!
 REK. 068-2050689-39

DE NAR

A N A R C H I S T I S C H E K R A N T

Oproer in de scholen!

Wat zijn scholen? Diegenen die er nog elke dag naar toe moeten, weten het maar al te goed: sleur, verveling, bevelen, frustratie, stilzitten, stress, en enkele toffe momenten ondanks de leerkrachten en opzichters. Waartoe dienen scholen? Om de nieuwe generaties de 'waardige' opvolgers te laten zijn van de oude. Om jongeren tot brave burgers te maken, tot goede werknemers. Om kinderen klaar te maken voor de concurrentiemaatschappij; tegen anderen, met anderen. Voorverpakte leerstof verwerken, handelen naar de regels van anderen... Een individu worden, doe je buiten de schooluren.

Eind november zat het er in de Nederlandse scholen zwaar tegen. De regering wil het totale aantal lesuren verhogen. Een vreemde beslissing aangezien er in heel wat scholen op dit moment al een tekort is aan leerkrachten. Lessen worden daarom al ingevuld met 'zelfstudie' of de les wiskunde wordt gegeven door de leraar frans. Veel scholieren zien het dan ook niet zitten om nog meer van hun tijd te verspillen op school. Voor vrijdag 23 november was er opgeroepen via internet tot

een eerste staking. Over het hele land wordt er gehoor gegeven aan de oproep. In Middelburg worden kruispunten bezet, auto's vernield en vuurwerk afgeschoten. In Amsterdam worden winkels en trams bekogeld en de cameraman van een televisiezen-der wordt aangevallen. In Roosendaal wordt de centrale hal van het gemeentehuis overhoop gehaald. De media en politiek zijn totaal verrast door de massale mobilisatie. Ze beginnen meteen met de stakende scholieren te kwalificeren als 'relschoppers', 'probleemjongeren'... Niemand heeft vragen bij de beelden van flikken die op 15-jarigen inslaan. Dat alles kan niet verhinderen dat er de maandag daarop terug spontane stakingen uitbreken. Op verschillende plaatsen wordt straatmeubilair vernield, vuurwerk afgestoken en met projectielen geworpen richting flikken en overheidsgebouwen. Tussen Naarden-Bussum en Hilversum bezetten jongeren de reisporen waardoor het treinverkeer 40 minuten stil ligt. In Amsterdam zijn er verschillende confrontaties met de politie, minstens 2 flikken raken gewond. Een tiental jongeren worden beschuldigd van openlijke geweldpleging en vernieling. De scholierenvereniging Laks begint dan zijn rol als vakbond te spelen. Zij veroordelen de spontane stakers helemaal niet, integendeel:

LEES VERDER OP PAGINA

2

Ondertussen in Kortrijk

De Clercq maakt schoon schip

Kort na de solidariteitsactie aan het station van Kortrijk naar aanleiding van de arrestatie en intimidatie van 3 verdachten van de 'graffitiplaag' dat Kortrijk teisterde, trok opnieuw een groep enthousiastelingen naar de getergde stad. Deze keer werd nog eens extra gestimuleerd door de arrestatie van 10 mensen bij een vorige pamfletactie. Helemaal niet geïntimideerd door het politieoptreden van vorige keer werd onderstaand pamflet uitgedeeld tijdens de wekelijkse marktdag. En net zoals vorige keer het geval was, werd er wederom veelal positief gereageerd. Toch zijn op een bepaald moment woorden alleen niet meer voldoende en mag men iets anders verwachten. Wees dus creatief in de kritiek en agitatie en laat de overheersers voelen dat ze niet zomaar hun gang kunnen blijven gaan.

LEES VERDER OP PAGINA

13

DE NAR IS STEEDS OP ZOEK NAAR:

financiële steun; mensen die willen helpen met verspreiding; inhoudelijke bijdragen aan de strijd; plaatsen waar we onze strijd (het hoe en wat van De Nar) kunnen komen toelichten; mensen of organisaties die een benefiet voor De Nar willen doen; verdeelpunten en mensen die willen meehelpen met de verdeling (o.m. afhaling van gedrukte Narren)

Frankrijk

Razzia's in onze wijken

Eén tot twee keer per week vinden er razzia's tegen mensen zonder papieren plaats in de wijk: gedurende enkele uren doorborstelt de politie straten, cafés en metrogangen en controleert ze de papieren van alle mensen die haar vreemd lijken. Doorgaans delen ze zich op in vrij discrete groepjes van drie tot vier agenten die zich over de wijk verspreiden, tot de wagens die in de buurt staan gevuld zijn en het quotum van de dag bereikt is.

LEES VERDER OP PAGINA

7

Wanneer de feiten voor zich spreken...

Moeten we het nog herhalen? Moeten we nog woorden toevoegen aan feiten die voor zich spreken? De Belgische democratie kreeg tientallen opstanden en ontsnapingen te verwerken in haar gevangenissen en kampen. Daarmee braken gevangenen de stilte en de isolatie die hen toebedeeld wordt. Dat is niet niks, want net de afzondering is de bestaansreden van de gevangenis: mensen die op de één of andere manier ongewenst zijn, wegrukken uit hun sociale context om de sociale vrede te bewaren.

LEES VERDER OP PAGINA

5

EN VERDER:

- 2 ALS SCHOLIEREN REVOLTEREN
- 3 ONGEHOORZAME CODE
- 4 10 JAAR STRIJD TEGEN GRIEKSE ONDERWIJSHERVORMINGEN
- 6 DE JUISTE VRAGEN STELLEN
- EEN JAAR GAAT NIET ZOMAAR VOORBIJ
- 7 NIET ELKE KLOPJACHT OP VREEMDELINGEN VERLOOPT RIMPELLOOS
- 8 TERUG NAAR DE STILTE
- 10 ROMA BETALEN DE REKENING
- BURGER, WIE ZAL JE MORGEN HATEN?
- 13 ONDERTUSSEN IN KORTRIJK...
- 14 LA POULE NOIRE
- 15 CORRESPONDENTIE UIT GRIEKENLAND

VASTE RUBRIEKEN:

- 8 BERICHTEN UIT DE WERELD
- VAN GESLOTEN CENTRA EN
- DEPORTATIES
- 9 COLUMN: PIETJE DE LEUGENAAR
- 10 KNARRIG
- 11-12 KRONIEK
- 16 ANARGENDA
- COLUMN: HET LOON VAN DE ANGST

“een eitje gooien moet kunnen”. Maar ze organiseren wel een officiële betoging op vrijdag 30 november waar elke deelnemer geregistreerd moet zijn en alle rugzakken gecontroleerd worden door de eigen ordedienst. Laks onderhandelt met de overheid wat leidt tot een half compromis. De kalmerende rol van Laks en het begin van de examens zorgen voor een (voorlopig) einde van de beginnende scholierenprotesten. Ook in België zijn er op die laatste dag spontane stakingen in verschillende steden. Wat voor de journalist van dienst maar een magere argumentatie leek, “iedereen is moe, we zijn het beu van elke dag naar school te moeten”, is voor de scholieren genoeg om een dag vrijaf te nemen.

De Nederlandse en Belgische scholierenprotesten zijn daarmee de meest recente in een opeenvolging van confrontaties met het onderwijssysteem in Europa. In 2006 mobiliseren de Franse scholieren en studenten tegen flexibiliseringsplannen van de overheid (het beruchte CPE).

Vele lycées en universiteitsfaculteiten worden bezet en betogingen lopen regelmatig uit op confrontaties met de politie. Tijdens de opstand in de Franse banlieues van 2005, zijn het ook de scholen die als eerste in vlammen opgaan. Een schande volgens de ‘weldenkende mensen’, een normale zaak voor de jongeren. De school is een instrument van de staat net als de flikken, de sociale werkers en de brandweer. Wanneer de wortel van de ‘sociale vooruitgang’ zelfs niet meer voor de neus gehouden kan worden, wordt de school niets meer dan bezigheidstherapie. De jongeren bezighouden en hen zeggen dat ze zich aan de regels van de maatschappij moeten houden. Regels van een spel waarbij zij altijd zullen verliezen.

Sinds de Griekse overheid de eerste hervormingen in het onderwijssysteem begint door te voeren in 1998, is het niet meer rustig geweest in de scholen en universiteiten in Griekenland. In 1998 is het nog maar een beperkt deel van de leerkrachten die protesteren, in 2006 zijn op een

bepaald moment 90% van de scholen bezet door scholieren en studenten. In dat jaar lijken de protesten tegen de liberalisering van het onderwijs de vorm aan te nemen van een brede sociale strijd met de betrokkenheid van andere groepen (arbeiders, anarchisten...). Het gaat telkens om totaal verschillende situaties, verschillende perspectieven ook die ons niet steeds even interessant lijken. Maar bij de verschillende protesten worden wel telkens de officiële organisaties grotendeels genegeerd, de jongeren komen zelf in actie en voelen niet de nood om duidelijke eisen te stellen. Ze verwachten niet een plaatsje aan de onderhandelingstafel, ze eisen niet een deel van de macht op. Wat voor velen kan wijzen op politieke onvolwassenheid of gewoon ‘puberaal’ gedrag, getuigt misschien van een grotere ontevredenheid. En is er een openheid voor een perspectief (collectief of individueel) dat frontaal ingaat tegen het onderwijssysteem en tegen deze maatschappij.

Als scholieren revolteren (fragment uit “*Insoumission à l’école obligatoire*”)

Het gebeurt ook dat de woede het haalt. Het mag dan al waar zijn dat de door militanten georganiseerde woede zielig is, de echte grote spontane woede-uitbarstingen, zelfs de collectieve, kunnen hard aankomen. Eén van deze uitbarstingen loont de moeite om terug naar boven te halen. De verzetsdaden tegen het schoolsysteem zijn dagelijkse kost, maar hoe interessant en belangrijk is het wel niet leerlingen te zien die hun ongehoorzaamheid overdenken en ons een geschreven overpeinzing nalaten!

Ik heb de tekst -die elk van de 17 leerlingen van de landbouwschool van Brie-Comte-Robert in Seine-et-Marne die voor de tuchtraad moesten verschijnen, in mei 1974 voorlezen zorgvuldig bijgehouden. Deze leerlingen werden beschuldigd van “vandalisme”; de feiten die hen ten laste werden gelegd trokken nogal fel op daden van sabotage (vernieling van machines). Tijdens deze tuchtraad werden 6 van de 7 leerlingen geschorst. Hierop volgden 3 weken van memorabele “vernielingen”. Geen enkele opeising. De vernietiging was de uitdrukking van de absolute verontwaardiging. De school moest sluiten. Is er iemand die zou willen volhouden dat ze er misschien iets aan verloren hebben? Ziehier de tekst die elk van de rebellen heeft voorgelezen. Ik deel niet elke gedachten-gang, verre van, maar ik ben van oordeel dat de leerlingen die het schreven vrij veel begrepen hebben:

“Ik dank u om mij om mijn mening te vragen. Ik hoop dat u in staat zult zijn om er rekening mee te houden. Ik heb er goede hoop in dat mijn verhaal zodanig overeen zal komen met dit van mijn vrienden/medebeschuldigten dat het geheel uiteindelijk zin krijgt. Ik erken grotendeels de feiten die mij ten laste worden gelegd en die maken dat ik hier ben; ik aanvaard ze graag daar ze, ook al brengen ze mijn schoolloopbaan in het gedrang, het ook mogelijk moeten maken om eindelijk de aard van hun ware oorzaak aan te klagen.

-Ten eerste vraag ik dat de berekende realiteit van deze zaak ernstig in acht zou genomen worden: 17 leerlingen zijn in beschuldiging gesteld, en we zouden met dubbel zoveel geweest zijn mochten er niet meerderen onder ons er voor gekozen hebben om 8 dagen geleden te vertrekken; maar we zijn met 17, op 200; ik verheug me dat we niet met 3 zijn, maar het verrast me dat we niet met 50 beschuldigten zijn; want u en ik weten heel goed dat er in onze school zo’n 150 leerlingen zijn die naar hartelust spijbelen, en op z’n minst 150 leerlingen die niet voldaan hebben, zoals u zegt, aan het interne reglement.

-Ten tweede beschuldig ik, in mijn naam, en in naam van 150 leerlingen, en in naam van mijn ouders, die er misschien niet bij stil gestaan hebben, en in naam van de ouders van die andere 150 leerlingen, die er blijkbaar niet bij stil hebben gestaan, vermits het wij zijn die hier beschuldigd worden, en niet de directeur van de school, en niet de opzichters en niet het leraren-

korps. Ik beschuldig de directeur, de opzichters en het lerarenkorps ervan mijn afwezigheden te hebben toegelaten, en ik beschuldig hen ervan de regelmatige afwezigheid van meer dan de helft van hun effectieven te hebben getolereerd. -Ten derde beschuldig ik elkeen die deze afwezigheden heeft veroorzaakt, ik beschuldig alle leerkrachten die, wettelijk of niet, maar niet gerechtvaardigd, niet aanwezig waren als wij wel aanwezig waren. Ik vraag dat dit aantal afwezigheden eveneens gepubliceerd worden.

-Ten vierde beschuldig ik de administratie en het lerarenkorps ervan ons te hebben misleid: de school is geen landbouwschool. Ik beschuldig elkeen die ons belet heeft om deel te nemen aan landbouwactiviteiten. Ik beschuldig nochtans in mindere mate de centrale administratie -ver weg en absurd, die een school geleverd heeft zonder voldoende landbouwmateriaal- dan het lerarenkorps dat capituleerde voor ons ongenoegen, de ingenieurs en technici die van het domein hun eigen boerderij of die van enkele bevoorrechten maakten en die in deze laksheid de instemming van de directeur zagen; *ik beschuldig hen ervan niet in staat te zijn geweest om onze verlangens te verstaan en vraag dat ze ernstig gestraft zouden worden voor het misprijzen ten aanzien van onze verlangens.*

-Tot slot: de school is beschadigd, objecten zijn vernietigd, machines vernield. Vooreerst kondig ik natuurlijk aan dat de vernielingen niet het werk zijn van drie of vier leerlingen – dit is algemeen geweten: ik beschuldig de administratie

er dus van slechts drie of vier leerlingen te beschuldigen. Ik beschuldig haar ervan te liegen en bewust te liegen.

Maar een school is in elk geval geen museum, het is een conservatorium, een plaats waar jeugd komt, *en het zal pas mogelijk zijn om verantwoording af te leggen voor het gebroken materiaal als men zich verantwoordt voor de leerlingen die onder het ultieme mom van de heroriëntatie uitgemolken werden; het zal pas mogelijk zijn om verantwoording af te leggen voor het gebroken materiaal als men verantwoording heeft afgelegd voor de leerlingen die afzien van hun eerste roeping; het zal niet zeer interessant zijn om rekenschap af te leggen voor het gebroken materiaal zolang men de ware omvang van de schoolse ramp niet heeft berekend. En dan nog zal men met ons blijven spotten zolang men de omvang van hetgeen dankzij ons mogelijk was in deze school niet in rekening neemt.*

In juridische termen verklaar ik, die beschuldigd word, dat er geen vrijspraak is; ik verklaar dat zij die ons beschuldigen, de leugen van deze tuchtraad verkiezen boven de erkenning van hun verantwoordelijkheden.

Ik hoop, zoals ik in het begin stelde, dat u in staat zult zijn hiermee rekening te houden. Wat mij betreft, hou ik het hierbij. Het is te zeggen, een eind verder dan u.”

Catherine Baker
(uitgegeven bij ‘Tahin Party’ en vrij te downloaden op <http://tahin-party.org>)

Ongehoorzame code

* De haat

ELKE OCHTEND staan we op om naar school te gaan. Om 7 uur opgesloten te zitten achter de schoolmuren. 7 uur suffen, zwijgen, luisteren, de uren aftellen. 7 uur lang gehoorzamen of gestraft worden, presteren of gebuisd worden...

THUIS gelden dezelfde regels: huiswerk maken, rustig zijn, luisteren, helpen in het huishouden, veel voor de tv suffen of op onze kamers zitten.

ALLEEN BUITEN kunnen we een beetje vrij zijn, na 't school op het stationsplein, aan de Goeie Koop of op 't Fochplein. In het week-end rondhangen zonder geld in onze zakken, 't zelfde wanneer we spijbelen.

DE CONTROLE breidt zich uit, ze willen ons ook buiten de muren in de rij duwen. Anti-spijbelteams, politie aan de bus en op de bus (om ons in toom te houden) en anders de politie die naar ons toekomt omdat we voor "overlast" zorgen. Want we hangen rond in groepjes, we voetballen of we skaten, we maken plezier op straat. Het is duidelijk dat mensen die een beetje leven niet "getolereerd" worden, mensen die elkaar ontmoeten op straat en zich amuseren zonder geld op zak.

Klein vraagje:

Hoe vaak heeft iemand je vandaag al gezegd wat je mag doen en wat niet?
En hoe vaak heeft iemand je vandaag al het gevoel gegeven dat je niet serieus genomen wordt?

Wel, dat zal waarschijnlijk te vaak gebeurd zijn. Of je je nu in de bus bevindt, in de cinema of buiten met vrienden, altijd lijkt iemand zich aan je te storen of je bevelen te willen geven: Omdat je misschien te luid lacht, spreekt, plezier hebt, ruzie maakt of gewoon geen zin hebt je aan de regels te houden.

Op school wordt hetzelfde patroon gevolgd. Het leerplan bepaalt wat je moet leren en hoe je het moet leren. Ongeacht of je je op dat moment goed of slecht voelt. Ongeacht of je je nu kan concentreren of er met je gedachten niet bij bent. Ongeacht of je moeite hebt met wiskunde of de woorden van een andere taal gewoon niet kan onthouden. Uiteindelijk is het enkel van tel dat je binnen het tijdschema valt en slaagt voor je examens.

Op school is er geen plaats voor jou als mens; voor jou en je huidige situatie of je humeur; voor je eigen gedachten. Je moet er leren je eigen gevoelens te beheersen, dat wil zeggen ze te onderdrukken. Je moet regels en structuren naleven zonder ze in vraag te stellen. En je moet leren stil te zijn. Te zwijgen wanneer je gezegd wordt te zwijgen. Je mond te houden; ook als je aanvoelt dat het belangrijk is om iets te zeggen. Tegelijkertijd wordt er van je verlangd dat je zelfstandig bent. Je taken maakt. Niets vergeet. Op tijd op de juiste plaats bent. Antwoordt als je iets gevraagd wordt. Als je doet wat er van je verlangd wordt, krijg je schouderklopjes van de leraressen en leraars. Zetten ze een glimlachje op je schrift; loven ze je en geven je goede punten.

Maar als je dingen doet die niet in het schoolkader passen, ziet het er heel anders uit:
Als je te luidruchtig, te agressief, te langzaam, te vrolijk, te actief of brutaal bent.
Als je zegt dat iets niet naar je zin is.
Als je de regels breekt omdat je het gevoel hebt dat ze klote zijn. Dan word je bestraft. Je wordt uitgesloten. Je ouders worden opgebeld of je moet op gesprek met de directeur.

De school is er om mensen in "dom" en "intelligent" onder te verdelen. In gehoorzamen en ongehoorzamen. Om jonge mensen een brandmerk te geven dat hen in de toekomst blijft achtervolgen. Bruikbaar of onbruikbaar. De school probeert jullie, kinderen en jongeren, het soort volwassenen te maken waarvan er al zoveel rondlopen op deze wereld.

Mensen die zich in de bestaande orde inpassen.
"Je hebt iets te zeggen of je moet volgbaar zijn."
Mensen die dag na dag opstaan om geld te verdienen.
Mensen die niet meer zelf denken.
Mensen die regels naleven zonder ze in vraag te stellen, omdat hen gezegd werd dat ze in de regels moeten geloven.
Mensen die het voelen verleerd hebben.
Mensen die bang zijn voor alles en iedereen dat anders is dan hen.
Mensen die vinden dat anderen hard aangepakt moeten worden, omdat ze zich niet laten zeggen wat ze moeten doen of laten.

Blijf voor jezelf denken.
Stel vragen als je iets niet verstaat.
Vraag en denk verder als het antwoord je niet bevalt.
Verzamel al je moed en zeg het als iets niet naar je zin is.
Spreek, lach, ween of wees stil als dat naar je gevoel is.
Laat niet toe dat anderen zich boven jou plaatsen.
Neem je leven in handen en geef niet op.

ELKE OCHTEND staan we op om naar school te gaan. Om 7 uur opgesloten te zitten achter de schoolmuren. 7 uur suffen, zwijgen, luisteren, de uren aftellen. 7 uur lang gehoorzamen of gestraft worden, presteren of gebuisd worden...

THUIS gelden dezelfde regels: huiswerk maken, rustig zijn, luisteren, helpen in het huishouden, veel voor de tv suffen of op onze kamers zitten.

ALLEEN BUITEN kunnen we een beetje vrij zijn, na 't school op het stationsplein, aan de Goeie Koop of op 't Fochplein. In het week-end rondhangen zonder geld in onze zakken, 't zelfde wanneer we spijbelen.

DE CONTROLE breidt zich uit, ze willen ons ook buiten de muren in de rij duwen. Anti-spijbelteams, politie aan de bus en op de bus (om ons in toom te houden) en anders de politie die naar ons toekomt omdat we voor "overlast" zorgen. Want we hangen rond in groepjes, we voetballen of we skaten, we maken plezier op straat. Het is duidelijk dat mensen die een beetje leven niet "getolereerd" worden, mensen die elkaar ontmoeten op straat en zich amuseren zonder geld op zak.

Dit is wat ze willen:

ELKE OCHTEND opstaan, vanaf 6 uur.
ELKE DAG zitten suffen op een bankje, 7 uur lang.
ELKE DAG luisteren en zwijgen, heel de dag.
ELKE DAG leren gehoorzamen, afstompen, papegaai worden, heel de dag.
POLITIE overal, omdat we op straat komen.
OVERLASTBOETES op de bus, omdat we plezier maken na school.

LATEN WE NIET ZWIJGEN,
LATEN WE ONGEHOORZAAM ZIJN,
VOOR HET LEVEN,
DE VRIJHEID

LAAT DE CONTROLE
JE NIET GRIJPEN,
WEES HEN TE SLIM AF

21/08 – In de leraarskamers van het Koninklijk Atheneum in Beveren wordt brand gesticht. De leraarskamers branden uit, de rest van het gebouw loopt rook- en waterschade op. De politie vermoedt dat het verband houdt met de nakende herexamens.

25/08 – Terwijl de herexamens bezig zijn, komt er een bomalarm binnen op de universiteit van Luik. De gebouwen moeten ontruimd worden.

26/09 – In Beerse wordt een school grondig gevandaliseerd.

11/10 – In Verviers wordt de Don Bosco school in brand gestoken. De schoolgebouwen lopen zware schade op.

13/11 – In Zelzate worden de ruiten van een school ingesmeten.

1/12 – In Herstal wordt een school in brand gestoken. Enkele individuen waren de school binnengedrongen en met hout en synthetisch materiaal hebben ze de school in lichterlaaie gezet.

14/12 – In Nederbrakel wordt het Koninklijk Technisch Atheneum zwaar gevandaliseerd. Ruiten worden ingesmeten, brandblusapparaten leeggespoten en er wordt computer-materiaal gestolen. Het is al de derde keer in vier weken tijd, de schade aan de school loopt intussen op tot meer dan 12.500 euro.

5/01 – Een school in Ukkel krijgt nachtelijk bezoek van vandalen.

6/01 – In Woluwe wordt een school aangepakt. De politie arresteert nadien drie verdachten.

15/02 – Nachtelijke bezoekers richten een enorme ravage aan in het Sint-Vincentiusinstituut, Torhout.

17/02 – Er breekt brand uit in het Sint-Jozefinstituut in Torhout. De brand ontstond in een vuilnisbak op de achtste verdieping, na de schooluren.

13/03 – Twee scholen in Essen krijgen nachtelijke bezoekers over de vloer. Er sneuvelen wat ruiten en een brievenbus.

15/03 – Caroline Fourest, voorzitter van de Université Libre de Bruxelles, wordt voortdurend onderbroken tijdens de opening van het “Libre Examen” over de toekomst van de universiteit. Daarnaast krijgt ze ook nog een taart in haar gezicht. 9/04 – In 2005 werd er maar liefst 3000 keer ingebroken in schoolgebouwen op het Belgisch territorium. De laatste jaren werd een gemiddelde bereikt van 2500 schoolinbraken per jaar.

15/04 – De toegangspoort van de Broederschool in Stekene wordt gesaboteerd met lijm en metaal. Het is al het vijfde geval van vandalisme tegen de school dit jaar.

20/04 – Twee scholen in Lier en Mechelen worden ontruimd na valse bommeldingen.

20/04 – De ruiten van de school Gaverbeek in Waregem worden ingesmeten en een zitbank in brand gestoken.

10/06 – Er wordt brand gesticht in een Luikse school.

28/06 – De Europese School in Mol wordt aangevallen met molotovcocktails. Het gebouw lijdt lichte schade.

6/07 – Er worden vernielingen aangericht in drie scholen in Opwijk.

19/07 – Een school in Stekene loopt vernielingen op.

24/07 – Een school in Machelen wordt beschadigd.

31/07 – De stadsbus van de Oostendse Jeugddienst wordt grondig beschadigd.

31/07 – Er worden vernielingen aangericht in een school in Doorzele.

NIEUW JAAR, ZELFDE SLEUR: TOCH ENKELE ONTSPANNINGSMOMENTEN...

2/09 – In de school van Lodelinsart (Charleroi) wordt ingebroken, er worden brandblussers leeggespoten in verschillende klaslokalen.

7/09 – Een raam van de Sint-Jozefschool in Wetteren, wordt ingeslagen.

15/09 – Aan de Alexandre Lepage school (Roux) worden verschillende ruiten vernield.

21/09 – Drie ramen van de school VKO in Opwijk, worden ingegooid.

30/10 – In een klaslokaal in Vottem wordt brand gesticht.

17/11 – De vuilnisbak en de papiercontainer aan een school in Olen moeten geblust worden.

21/11 – 2 schoolbussen die geparkeerd staan op een speelplaats in Groot-Bijgaarden, branden helemaal uit.

28/11 – Een molotovcocktail vliegt tegen de gevel van een Gentse school, het Sint-Paulus instituut.

30/11 – In verschillende steden beginnen groepjes scholieren spontaan te staken. In Oudenaarde komen 400 jongeren op straat, maar ook in Mechelen, Gent, Kortrijk, Veurne, Waregem, Leuven, Halle... verlaten tientallen scholieren hun scholen.

Alle berichten zijn overgenomen uit de media (en dus van politiebronnen), het overzicht is dan ook niet helemaal compleet noch helemaal correct

10 jaar strijd tegen Griekse onderwijshervormingen

De scholen en universiteiten hebben een bijzondere plaats in de Griekse maatschappij in vergelijking met andere Europese landen. Sinds de opstand tegen de militaire junta op 17 november 1973 en de bloedige repressie tegen studenten, zijn de universiteitsgronden verboden gebied voor de politie (uitgezonderd met expliciete toelating van de academische raad). De Polytechnische School in Athene is zo uitgegroeid tot een plaats waar anarchisten, anti-autoritairen en andere groepen regelmatig activiteiten organiseren en van waaruit acties worden gehouden. Wanneer de flikken het gebied willen betreden, volgen vaak zware confrontaties met studenten en anderen. Een andere reden voor de uitzonderlijke toestand in Griekenland, is dat het onderwijssysteem voor 1996 op populistische leest was geschoeid. Dat betekende dat de toegang tot het onderwijs zo breed mogelijk was en veel bevolkingsgroepen een lange tijd in het onderwijs doorbrachten (hoger onderwijs is gratis voor iedereen die voor het ingangsexamen slaagt). Dat betekende ook een grote vaste tewerkstelling van leerkrachten.

Wanneer de PaSoK (sociaal-democraten) de regering vormen in 1996, kondigen zij grote hervormingen aan in de hele maatschappij en dus ook in het onderwijssysteem. De liberalisering van het onderwijs moet gebeuren door de verlaging van het aantal universiteitsstudenten en van het aantal leerkrachten. Om een algemeen sociaal conflict te vermijden, wordt de hervorming in delen opgesplitst. Van de leerkrachten en professoren wordt het minste verzet verwacht en daar worden dan ook de eerste hervormingen doorgevoerd. In plaats van een jaarboek waarmee de leerkrachten worden aangeduid, zullen de niet vastbenoemde leerkrachten nu eerst een examen moeten afleggen om aangenomen te worden. Vanaf 12 juni 1998 zullen deze ASEP-examens worden afgenomen in verschillende examencentra verspreid over het hele land. Op hetzelfde moment worden ook al de eerste PSE (programma's voor optionele studies) ingevoerd in de universiteiten.

Van het begin...

De eerste protesten zullen dus vooral niet-toegewezen leerkrachten, vervangers en universiteitsstudenten omvatten. Sinds het begin van het schooljaar kunnen zij niet meer rekenen op de steun van de vakbond van leerkrachten (OLME/DOE). Begin mei besluiten echter de leerkrachten van het basisonderwijs om de voorgaanden te vervoegen in hun verzet. 2 weken voor de examendag worden “open comités van strijd” opgericht, deze zijn echter nog te veel doordrongen van een vakbondslogica en het idee dat zij de controle van de protesten op zich moeten nemen. Op de algemene open bijeenkomst op 5 juni in de Polytechnische School, vallen zij door de mand en dat is ineens ook het einde van deze comités. De grote meerderheid van de 1000 aanwezigen (waaronder ook leerkrachten van het middelbaar onderwijs, werklozen en arbeiders) zijn niet tevreden met

de conclusies van de bijeenkomst. Dit leidt tot de samenkomst in kleine comités los van het “coördinerende comité”.

Woensdagavond 10 juni vindt er een betoging plaats in Athene georganiseerd door de vakbond, daarna beslissen enkele groepen om het examencentrum in Pefki te bezetten. 80 mensen bezetten het gebouw en worden vier uur later ontruimd. De tweede bezetting van een examencentrum in Athene begint op donderdagochtend. De aanval van studenten, niet-benoemde leerkrachten en vastbenoemde leerkrachten op de oproerpolitie die het gebouw beschermt, is zo hevig dat die laatsten even totaal verrast zijn. Nadat de aanvallers een lading chemicaliën over zich heen krijgen, wordt besloten om een betoging (2.500 deelnemers) te houden naar het politiekantoor (ondertussen zijn de eerste personen al gearresteerd). De volgende dag en ook de eerste examendag, wordt de blokkade van de school verder gezet. Honderden mensen verhinderen dat de kandidaten het examencentrum bereiken en gaan in discussie met hen. Op sommige momenten loopt dat uit de hand omdat ondanks de rellen, het politiegeweld en de arrestaties kandidaten de bescherming van de oproerflikken opzoeken en wachten tot zij de barricades hebben doorbroken. Wanneer vakbondsmilitanten dan oproepen om te gaan betogen weg van het examencentrum, is de verwarring groot. Ook al omdat even later de flikken chargeren. Eén deel van de betoging blijft vechten tegen de politie, het andere deel weet niet goed wat ze moeten doen. Uiteindelijk gaat iedereen mee in de betoging in de richting van het gerechtsgebouw. Op zaterdagochtend wordt er weer geprobeerd om de school te blokkeren. Na enkele uren proberen de vakbondsmilitanten weeral om de bezetting te beëindigen.

Op zondag is de woede tegen de vakbond die de blokkades probeert te boycotten, dan ook groot. Veel mensen komen samen in de buurt van de school om 6 uur 's ochtends. Na een eerste charge met traangas van de oproerflikken, besluiten de aanwezigen zich op te splitsen in drie groepen. De groepen bouwen op verschillende plaatsen barricades en vallen de flikken aan met stenen en molotovcocktails. Leerkrachten, studenten, jongeren, anarchisten, linksen... nemen deel aan de rellen. Buurtbewoners bevoorraden hen met eten, water, limoenen (tegen het traangas), medicijnen, morele steun... Daarnaast helpen de spoorwegarbeiders door stenen en ijzeren staven van de spoorlijnen te brengen. Na drie uur valt de oproerpolitie aan in wat een gecoördineerde actie blijkt. Iedereen trekt zicht terug, velen kunnen zich verschuilen in de huizen van inwoners. Op maandag komen maar enkele personen samen aan de school. 's Avonds krijgt op een grote bijeenkomst van leerkrachten de voorzitter van de OLME vakbond yoghurt, stoelen en vuilnisbakken naar het hoofd gesmeten.

In totaal zijn over het hele land 5 examencentra bezet tijdens deze dagen en zijn er in 8 steden zware confrontaties met de politie. Wat opvalt aan de protesten, is de deelname van verschillende groepen. Gaande van de verschillende groepen leerkrachten, studenten, werklozen, anarchisten, arbeiders... De strijd kent op

die manier ook een kwalitatieve verruiming. De protesten gaan niet enkel meer om het aanstellingssysteem van de leerkrachten, maar vormen een totale kritiek op de neoliberalisering van de maatschappij. De staat is echter ook bereid om massaal geweld te gebruiken tegen diegenen die op straat komen en niet in te passen zijn in de machtsrelaties van vakbonden/staat. Zoals bij al eerdere protesten van de boeren, slaat de oproerpolitie het protest hardhandig neer.

Tot nu

De hervormingen zijn daarmee niet afgesloten. De regering kondigt in 2006 een nieuwe wet en een amendement van de grondwet aan. De rationalisering en intensifiëring van lessen en lengte van de studie (die ongelimiteerd was), het publieke en gratis karakter van de universiteiten dat aangevallen wordt door de oprichting van private universiteiten, en de feitelijke afschaffing van het “universitair asiel” (dat de politie verbood om universiteitsgronden te betreden). Tijdens de lente van 2006 vonden de protesten dan ook een nieuwe adem. Protesten die vanaf aanvang een duidelijke afwijzing inhouden van de privatiseringslogica voor het hoger onderwijs.

28 mei vindt de eerste grote betoging plaats in Athene, waar ongeveer 8.000 mensen bijeenkomen. De studenten organiseren zichzelf in assemblees per departement en een coördinatie van assemblees per stad. Op 7 juni, dag van nationale mobilisatie, verzamelt de betoging in Athene 15.000 mensen en die in Thessaloniki tussen de 7.000 en 10.000. Op dat moment worden 320 universiteitsdepartementen bezet, dat betekent 75% van het totaal. Op het einde van de betoging in Athene, proberen studenten de flikkenlinie voor het ministerie van onderwijs te doorbreken. Dit leidt tot zware confrontaties, die zich verderzetten voor het parlement. Verscheidene banken, winkels en auto’s worden vernield en 10 agenten raken gewond. Uiteindelijk worden 70 personen opgepakt, waarvan er vier vervolgd worden. Tegen de volgende actiedag, 16 juni, wordt 90% van de hogescholen bezet. Op die dag vindt in Athene voor het parlement een betoging van een 10.000tal scholieren en studenten plaats waarbij gevochten wordt met de politie en structuren van kapitaal en staat aangevallen worden. Arbeiders steunen de studenten, nemen deel aan hun acties en gaan in staking op bouwerven en in verschillende fabrieken. De examens die normaal beginnen op 5 juni worden uitgesteld, maar uiteindelijk zetten zij een voorlopig punt achter de protesten.

Begin 2007 beginnen de protesten weer toe te nemen. Op 17 januari en 22 februari vinden na betogingen zware confrontaties plaats in de omgeving van de Polytechnische School. Tijdens

de maand maart worden de confrontaties harder en talrijker. Op een betoging op 1 maart schiet een lijfwacht van een minister op de menigte. 8 maart, de dag dat de wet gestemd wordt, zijn er zware rellen voor de deuren van het parlement. Duizenden mensen blokkeren gedurende verschillende uren het parlement en worden dan aangevallen door de oproerpolitie die tientallen gewonden maakt en 61 personen oppakt. Daarna wordt het gebouw van de centrale administratie van de universiteiten bezet en omgevormd tot plaats van interventie en actie tegen de staatsrepressie. Op 9 maart betogen een zeshonderdtal anarchisten in het centrum van Athene in solidariteit met enkele tientallen scholieren die daarvoor gearresteerd werden tijdens een betoging. Er worden bewakingscamera’s vernield, banken aangevallen met molotovcocktails en er zijn confrontaties met de flikken. Enkele dagen later raken ouders, vrienden en vriendinnen van een 50-tal gearresteerde scholieren slaags met de politie aan het gerechtsgebouw in Athene, waar hun zonen en dochters veroordeeld worden. 15 maart betogen in verschillende Griekse steden studenten, scholieren en anderen. Tienduizenden jongeren nemen deel, hier en daar zijn er confrontaties met flikken.

Bijna alle faculteiten zijn opnieuw bezet, de betogingen groeien in aantallen, solidariteitsbanden strekken zich tot ver buiten de universiteiten uit, de rol van linkse organisaties wordt in vraag gesteld, het discours tegen minderheden die niet schuw zijn van geweld verzwakt, de praktijk van zelforganisatie en -verdediging verspreidt zich... Het antwoord van de staat is almaar repressiever.

“De dynamiek van de strijd zelf, de vastbeslotenheid van duizenden personen om deze hervormingen te verhinderen, met faculteitsbezettingen gedurende maanden, onophoudelijke betogingen en langdurige confrontaties met de ordetroepen, de momenten waarop jongeren en anderen elkaar ontmoetten op de barricaden, waar de chantage van het ideologisch terrorisme en het repressieve geweld verworpen werd, de momenten waarop aan de logica van de pacificatie en onderhandeling in de straat voorbijgegaan werd, of wanneer de grenzen van een getolereerde studentenbetoging doorbroken werden. Al deze momenten hebben een bredere breuklijn met de wetten en instituties mogelijk gemaakt en dreigden dit strijdtoneel te veranderen tot een referentie- en inspiratiepunt voor andere onderdrukten.” Anarchistisch collectief ‘Le cercle du feu’ – 27 maart 2007

Bronnen: Class struggle in Greece: june '98 – Autonomous Sussex Cette Semaine, nummer 89, zomer 2006 Cette Semaine, nummer 93, zomer 2007 Amoro Kaj Furiosi, nummer 3, mei 2007

Wanneer de feiten voor zich spreken...

Moeten we het nog herhalen? Moeten we nog woorden toevoegen aan feiten die voor zich spreken? De Belgische democratie kreeg tientallen opstanden en ontsnappingen te verwerken in haar gevangenissen en kampen. Daarmee braken gevangenen de stilte en de isolatie die hen toebedeeld wordt. Dat is niet niks, want net de afzondering is de bestaansreden van de gevangenis: mensen die op de één of andere manier ongewenst zijn, wegrukken uit hun sociale context om de sociale vrede te bewaren.

Zoals maar al te vaak sloegen deze plotse opflakkeringen van revolutie velen met verstomming. Vastgeroest als sommigen zitten in militante kadertjes, tonen wilde oprispingen van ontevredenheid zoals het laatste anderhalve jaar in de gevangenissen de kloof die gaapt tussen ‘activisten’ en andere gerevolteerden. Het was niet anders toen de Franse banlieues in november 2005 ontploften en de schokgolven te voelen waren tot in onze eigen straten. Het meest zichtbare antwoord was een verlammende versuffing van een beweging die zichzelf niet begrijpt. Een aantal verlichte geesten voegen daar dan nog een reeks zogenaamd ‘constructieve’ kritieken aan toe. Het enige doel daarvan lijkt wel te verhinderen dat de vlam van de revolutie ook anderen aansteekt.

Het is niet dat we, geconfronteerd met feiten die voor zich spreken, ons maar blindelings in het heetst van de strijd moeten storten. Nee, maar met feiten die zo duidelijk zijn als een gevangenis die gedeeltelijk verwoest wordt, is de meest interessante vraag zeker niet wie dat nu gedaan heeft, waarom het gebeurd is,... Nee, de vraag die we ons vooral moeten stellen is wat wij ermee aanvangen. Het zou veel zeggen over de ‘ideeën’ die we verdedigen als we er niet in slagen onze eigen verlangens te herkennen in een brandende gevangenis en die herkenning hard te maken door de rebellie van binnen de muren naar de straat te brengen. Niet omdat we gewoon maar solidair zijn, maar omdat we iets te zeggen en te doen hebben: de vernietiging van alle gevangenissen en de wereld die gevangenissen nodig heeft. Vanuit dat perspectief kunnen we onszelf medeplichtig maken aan de revoltes van gevangenissen.

En voordat het schampere verwijt dat dit allemaal maar retoriek is elke drang tot opstand weer uitdooft, moeten we maar eens goed kijken naar de feiten. Naar de gevangenissen die in de fik gestaan hebben, naar de gevangenissen waarvan een deel van de infrastructuur vernietigd werd tijdens muiterijen, naar de ontsnap-

pingen, naar de bezettingen van binnenplaatsen zoals onlangs in Dendermonde, Merksplas en Gent.

Misschien maken sommigen de opmerking dat deze opstanden helemaal niet gericht zijn tegen de gevangenis op zich, dat het de gevangenen er alleen maar om gaat enkele verbeteringen te bekomen of dat sommige revolterende gevangenen misschien heel grote smeerpapieren zijn. Wel, niemand heeft ooit beweerd dat het niet zo zou kunnen zijn. Maar als je denkt dat opstandige bewegingen alleen maar bestaan uit bewuste revolutionairen, dan sla je de bal grondig mis. Vaak zijn het net de praktijken van zo’n beweging (“de feiten die voor zich spreken”) die de enge kaders van reformistische eisen overstijgen zoals dat bijvoorbeeld vaak gebeurt met conflicten op en rond de werkvloer. Terwijl de eisen van de strijd maar matig interessant zijn (hogere lonen, geen ontslagen,...), zijn het de praktijken die ons in het oog springen (wilde staking, sabotage,...). Wat is een betere kritiek op de gevangenis dan de verwoesting van een gevangenis? Het is daarom aan ons, aan diegenen die komaf willen maken met alle gevangenissen, om binnen dat conflict ons eigen perspectief naar voren te schuiven – waarbij we tegelijkertijd een bijdrage leveren aan de revolutie en een kwalitatieve verruiming van het perspectief realiseren. Die kwalitatieve verruiming kan alleen maar tot stand komen binnen de dynamiek van revolutie, niet daarbuiten of daarboven.

Als we het hebben over ‘de gevangenis en haar wereld’ dan is dat niet om onszelf te wentelen in zelfmedelijden dat we allemaal even gevangen zitten in deze wereld van uitbuiting en overheersing, maar juist om te ontdekken waar we de gevangenis kunnen raken. Want de gevangenis is niet alleen die instelling met haar vier grijze muren... haar tentakels reiken tot in onze eigen straat en zijn kwetsbaar.

Het gaat er hier niet om iedereen aan te zetten om ‘anti-gevangenisactivisten’ te worden. Dat soort specialiserings maakt het alleen maar moeilijker om onszelf te herkennen, als uitgebuitenen naast andere uitgebuitenen, in de revoltes die af en toe breken veroorzaken in deze rotte maatschappij. Maar laten we tegelijkertijd om net die reden niet toelaten dat een opstand in de gevangenis geïsoleerd blijft binnen de vier muren. Laten we met onze eigen ideeën en midelen deze revolutie tot de onze maken en haar verspreiden in de straat.

Les mauvais jours finiront...

December 2007

Na de bezettingen van de binnenplaatsen in Dendermonde en Merksplas, werd onderstaand pamflet ondermeer verdeeld op de markten in Molenbeek en Schaarbeek. Het pamflet was vergezeld van een overzicht van enkele recente gebeurtenissen in en rondom de gevangenis. We zijn zo vrij geweest dat overzicht een beetje aan te vullen.

De juiste vragen stellen

Vaak is het moeilijk om de juiste vragen te stellen. Vaak komen we niet verder dan wat oppervlakkige meningen die zelfs niet in de buurt komen van de kern van de zaak. Dat kan moeilijk anders omdat we in deze maatschappij amper ruimte hebben om de juiste vragen te stellen, omdat het geblaat van de politiekers en de machtigen allesoverheersend lijkt te zijn.

Als we ruimte willen om vragen te stellen, moeten we die pakken en dat kan niet zonder slag of stoot. Jarenlang hoorden we amper iets over wat er gebeurde binnen de muren van de gevangenis in dit land. Uiteraard was de gevangenis nooit veraf, we hebben allemaal wel een vriend of familielid die de bak wordt ingedraaid. Maar het bleef stil.

Het laatste jaar werd die stilte duidelijk gebroken, omdat gevangenen de ruimte hebben gepakt om hun stem te laten horen. Ze kwamen op verschillende manieren in opstand, gingen de confrontatie aan met cipiers en politie, sloegen de infrastructuur van die gehate instellingen kapot of probeerden ze in vlammen te laten opgaan. Vele gevangenen probeerden individueel of collectief te vluchten en hun dorst naar vrijheid te lessen.

Door die agitatie wordt het mogelijk om de juiste vragen te stellen. Wie vult de gevangenis? Hoe komt het dat het merendeel van de gevangenen opgesloten zit voor eigendomsdelicten zoals diefstallen, overvallen,...? Als we onszelf dat soort vragen beginnen te stellen, begrijpen we dat de gevangenis één van de instrumenten van de Staat is om de armen onder de knoet te houden, om de opstandigen te isoleren, om de macht en de rijken te beschermen. En dat deze maatschappij maar op twee zaken gebaseerd is: uitbuiting en overheersing.

Vaak komen gevangenen vanuit hun concrete omstandigheden (gebrek aan voedsel, te weinig wandelingen, mishandelingen door cipiers, te weinig bezoek, isolatie,...) in opstand. Zo hebben een 60-tal gevangenen onlangs in Dendermonde de binnenplaats bezet om een aantal

eisen te stellen, kort daarna gebeurde hetzelfde in de gevangenis van Merksplas terwijl minder dan twee maanden geleden een regelrechte munitie uitbraak in de gevangenis van Andenne. Met deze revoltes veroorzaken de gevangenen scheuren in hun tralies. Wij delen hun revolutie en tonen onze solidariteit door ook van buitenaf tegen de gevangenis te vechten – samen met hen, als medeplichtigen in een strijd voor vrijheid.

Het verhaal begint en eindigt niet bij de gevangenis. Dagelijks worden tientallen mensen gedeporteerd omdat ze niet de juiste verblijfsvergunningen hebben. Deze ongewensten worden opgesloten in kampen die ze ‘gesloten centra’ noemen in afwachting van hun deportatie. Onder dreiging van uitwijzing, worden deze mensen (zelfs als ze tijdelijk geregulariseerd worden) gedwongen om ellendige arbeidsomstandigheden te aanvaarden die doen denken aan de omstandigheden die ze ontvlucht waren. Op die manier verzekert het systeem zich van een hele hoop goedkope arbeidskrachten. Ook in die kampen breken revoltes uit en proberen mensen te ontsnappen. Ook met hen zijn we solidair, door op alle mogelijke manieren strijd te voeren tegen alle grenzen, naties en Staten.

De reeks opstanden in de gevangenis en asielkampen gaat niet onopgemerkt voorbij en de Staat bereidt haar antwoord voor. Door veiligheidscellen te bouwen in de gevangenis van Lantin en Brugge, een echte gevangenis binnen de gevangenis, wil de Staat de meest weerspannige gevangenen levend begraven. Er zullen twee nieuwe gevangenis gebouwd worden (Namen en Dendermonde), twee jeugd-gevangenis, twee psychiatrische gevangenis (Gent en Antwerpen) en twee nieuwe asielcentra (Zaventem). Tegenover hun arrogantie en schijnbare onkwetsbaarheid, laten we deze revolutie verspreiden en de opsluitingsmachine saboteren.

WEG MET DE GEVANGENIS EN HAAR WERELD!

VRIJHEID VOOR ALLEN!

OVERZICHT VAN ENKELE GEBEURTENISSEN IN EN RONDOM DE GEVANGENIS

- 15/09 BRUSSEL** – Na een confrontatie tussen jongeren en politie, wordt voor het commissariaat in Schaarbeek een auto in brand gestoken.
- 26/09 LANTIN** – Een 18-jarige gevangene valt twee cipiers aan. Eén cipier raakt gewond. De jongen wordt onmiddellijk in isolatie geplaatst.
- 29/09 STEENOKKERZEEL** – Een jongen wordt dood teruggevonden in de isoleer cel van het gesloten centrum 127bis. Er breekt een opstand uit in het centrum.
- 30/09 STEENOKKERZEEL** – ‘s Nachts worden slogans geroepen en vuurwerk afgeschoten boven het gesloten centrum.
- 2/10 ANTWERPEN** – Een gevangene wordt in isolatie geplaatst omwille van ‘slecht gedrag’. Enkele uren later wordt hij dood teruggevonden.
- 6/10 MONS** – Een gevangene overlijdt in de psychiatrische vleugel van de gevangenis. Volgens het Parket gaat het om een ‘verdacht overlijden’.
- 10/10 ANDENNE** – Er breekt een opstand uit in de gevangenis.
- 11/10 BRUSSEL** – Voor het commissariaat in Oudergem worden twee flikkenwagens in brand gestoken.
- 17/10 ANTWERPEN** – Na een lange achtervolging wordt een jongen opgepakt die ontsnapt was uit de gesloten jeugdinstituut van Mol. Tijdens de arrestatie begint een groep omstaanders projectielen te smijten naar de flikken.
- 23/10 BRUSSEL** – Voor het commissariaat in Molenbeek vallen tientallen gemaskerde jongeren politievoertuigen aan.
- 28/10 ITTRE** – Nordin Benallal ontsnapt uit de gevangenis. Twee dagen later wordt hij opnieuw gearresteerd.
- 31/10 LUIK** – Tijdens een achtervolging schieten de flikken op een jongere.
- 5/11 HAMONT** – Een gestolen auto wordt in brand gestoken voor het politiec ommissariaat. De ruiten van het commissariaat springen van de hitte, een jeep van de

- politie gaat eveneens in vlammen op.
- 10/11 MERCHTEM** – De auto van een politie-inspecteur wordt in brand gestoken op de parking van het commissariaat.
- 12/11 BRUSSEL** – De lokalen van de politievakbond NSPV worden aangevallen met molotovcocktails.
- 23/11 MOLENBEEK** – Tientallen jongeren bevrijden een dief uit de klauwen van de flikken. Meerdere flikken raken gewond. Enkele uren later wordt de dief toch nog gearresteerd.
- 20/11 MERKSPLAS** – Een twintigtal gevangenen bezetten de binnenplaats.
- 26/11 DENDERMONDE** – Een zestigtal gevangenen bezetten de binnenplaats en weigeren te onderhandelen met de directie. In de volgende weken wordt het pamflet ‘De juiste vragen stellen’ verspreid op de markten van Molenbeek en Schaarbeek.
- 3/12 ANDENNE** – Cipiers gaan in staking om de overplaatsing van Farid Bamouhammad te eisen. (zie pamflet ‘Een jaar gaat niet zomaar voorbij’)
- 16/12 GENT** – Een veertigtal gevangenen bezetten de binnenplaats om te protesteren tegen de mishandelingen door cipiers. De directie roept de flikken. Een zestigtal rellikken gaat de 19 gevangenen die blijven weigeren terug te keren naar hun cellen, met de matrak te lijf. Ze worden allen in isolatie geplaatst.
- 17/12 BRUSSEL** – Gemaskerden vandaliseren de brasserie van het Brusselse Parket, waar magistraten hun middagmaal komen binnenspielen.
- 19/12 LANTIN** – Farid wordt overgeplaatst vanuit Ittre naar Lantin, waar hij een confrontatie heeft met de directeur.
- 21/12 LANTIN** – Een vijftiental mensen houden een bijeenkomst aan de gevangenis van Lantin. (zie pamflet ‘Een jaar gaat niet zomaar voorbij’).

Op vrijdag 21 december kwamen een vijftiental mensen bijeen aan de concentratiegevangenis van Lantin (Luik). Aan de weinige bezoekers werd onderstaand pamflet verdeeld, dat verder in de buurt rondgelegd werd (bushaltes, auto’s,...). Met een megafoon werd rondom de gevangenis heen gegaan. Er was veel reactie van de gevangenen in de verschillende celblokken (het grote torenblok waar de mannelijke gevangenen zitten en een kleiner gebouw waar vrouwelijke gevangenen zitten). Aan de kant van de beruchte isolatie-afdeling blok U bleef het uiteraard stil... Er werd veel lawaai gemaakt, er werden slogans over en weer geroepen... Deze bijeenkomst vond plaats in solidariteit met alle gevangenen die vechten en tegen alle gevangenis. Eén van de aanleidingen was wat er momenteel gebeurt met Farid Bamouhammad. Enkele weken geleden werd hij vanuit Lantin overgeplaatst naar de gevangenis van Andenne, waar de cipiers in staking

Een jaar gaat niet zomaar voorbij...

Een jaar gaat niet zomaar voorbij. Een jaar van opstanden en revoltes in de Belgische gevangenis, van vele ontsnappingsen en vooral van veel stilte die eindelijk gebroken werd. In tientallen gevangenis zijn gevangenen, telkens op de manier die ze zelf gekozen hebben, in verzet gekomen tegen hun opsluiting. Daarmee rukten ze ook het al te democratische masker van deze instellingen af; want naast de pure vrijheidsberoving betekent de gevangenis ook folter, mishandeling, isolatie, ondervoeding, overbevolking, weinig bezoek,... Daarnaast zijn er ook altijd mensen geweest die zich aan de zijde van de revolterende gevangenen geschaard hebben. Mensen voor wie solidariteit een wapen is tegen deze wereld van uitbuiting en overheersing, mensen die de kwestie van de gevangenis naar de straat hebben proberen brengen. Mensen die in de revolutie van de gevangenen een drang naar vrijheid herkennen die ook de hunne is. Een drang naar vrijheid die ze diep van binnen voelen branden wanneer ze bijvoorbeeld tegenover hun werkgever, hun baas,

hun sociaal assistent, hun leraar,... staan. De gevangenis is niets meer of minder dan een instrument van de rijken en de machtigen om de rest van de bevolking angst aan te jagen en onder de knoet te houden. Het verbaast ons daarom ook niet dat de Staat geen luisterend oor heeft voor de gevangenen en tegenover de revoltes hard terugslaat. Daarom zondert de Staat, haar gevangenisdirecties en hun cipiers bepaalde gevangenen die té weerspannig zijn af en houdt hen in een bijna permanente isolatie. Dat betekent concreet 23u per dag op cel, geen enkel contact met andere gevangenen en eenzame wandeling in een kooi. Daarom worden sommige gevangenen voortdurend van de ene gevangenis naar de andere overgeplaatst. Daarom worden vele revolterende gevangenen in elkaar geslagen en mishandeld door cipiers.

Zo vergaat het momenteel en sinds lange tijd Farid Bamouhammad, die van de mediatieke aasgieren de bijnaam *Farid le Fou* kreeg. Al jarenlang weigert Farid om de realiteit van de

gingen om hem weg te krijgen. Hij werd dan overgeplaatst naar Ittre alwaar ze hem, permanent aan handen en voeten geboeid, 15 dagen in het cachot hielden. Farid vertelde aan zijn moeder dat cipiers waren binnengekomen in het cachot om hem met een metalen staaf klappen te verkopen. Net nadat de advocaat van Farid klacht had neergelegd tegen de gevangenis van Ittre en haar directeur Fonck, werd hij opnieuw overgeplaatst naar Lantin.

In Lantin aangekomen volgde het standaard-onderhoud met de directeur. Dat escaleerde na een incident tussen Farid en de directeur. Farid werd onmiddellijk in isolatie geplaatst, met handen en voeten permanent geboeid. Hij mag niet schrijven en heeft ‘recht’ op één telefoontje per week. Hij vertelde dat hij niet meer in zijn ‘gewoonlijke’ cel in het U-blok zit, maar in een speciale cel die hij nog nooit gezien heeft.

gevangenis zomaar te aanvaarden, zich te onderwerpen en dus op te houden ‘Farid’ te zijn. Daarom wordt hij in permanente isolatie gehouden en voortdurend overgeplaatst. Al meerdere malen dit jaar gingen de cipiers in staking omdat ze hem weg wilden uit ‘hun’ gevangenis, omdat ze schrik hebben van zijn trotse weigering zich te onderwerpen. Begin december gingen zo ook de cipiers van Andenne in staking met de eis dat Farid naar een streng beveiligde gevangenis werd overgeplaatst. Zoals steeds, werd de wens van de cipiers meteen ingewilligd en werd Farid naar Ittre overgeplaatst. Daar zat hij bijna twee weken in isolatie. Ze hielden hem permanent geboeid aan handen en voeten. Midden december werd hij opnieuw overgeplaatst naar Lantin, waar hij tot enkele maanden geleden nog opgesloten zat. In Lantin werd hij weer in isolatie in het U-blok geplaatst na een incident met de directeur die hem de les probeerde spellen. Een jaar geleden werd het beruchte U-blok (isolatie-afdeling) nog grotendeels vernield door een opstand van gevangenen...

Laten we niet vergeten dat de Staat zijn antwoord binnenkort heel letterlijk zal maken met de bouw van meerdere nieuwe gevangenis (‘gewone’, psychiatrische, jeugdgevangenis, veiligheidscellen voor weerspannigen, gesloten centra voor mensen zonder papieren en eventuele aankoop van gevangenisboten uit Nederland). Maar laten we niet vergeten dat de wereld van de gevangenis kwetsbaar is, dat revolutie altijd binnen handbereik ligt en dat de opsluitingsmachine gesaboteerd kan worden.

TEGEN ALLE GEVANGENISSEN! VRIJHEID VOOR ALLEN!

UPDATE: Als protest tegen de omstandigheden in het cachot ging Farid op 3 januari in honger- en dorststaking. Op 9 januari werd hij uit het cachot gelaten en onderbrak hij zijn staking. Twee dagen later, na een incident met een cipier, werd hij weer in het cachot geplaatst waar hij tot op vandaag zijn honger- en dorststaking voortzet.

Niet elke klopjacht op vreemdelingen verloopt rimpelloos

Antwerpen 19 november, 2007 - Op het De Coninckplein wordt een klopjacht gehouden tegen mensen zonder papieren. De dienst Vreemdelingenzaken valt met man en macht enkele caf  tjes binnen en iedereen die er iet of wat ‘vreemd’ uitziet, wordt getrakteerd op een brutale voorkeursbehandeling. Tegelijkertijd worden mensen zonder papieren steeds vaker thuis opgepakt. Daarmee lijkt het veelbesproken Antwerpse Stadsplan Veilig⁽¹⁾ helemaal terug van nooit echt weggeweest. Ook op het openbare vervoer nemen de controles een hoge vlucht.

Met de regelmaat van de klok vinden er in onze steden georganiseerde klopjachten plaats op mensen zonder papieren. Vaak gaat het zagezegd om wegcontroles, ticketcontroles op het openbaar vervoer, veiligheidscampagnes in de stations of acties tegen zwartwerk. Maar elke keer opnieuw is het resultaat van deze acties veelzeggend: enkele zwartrijders, druggebruikers en

dealers, enkele gevallen van openbare dronkenschap en... een honderdtal “illegalen”. Wie weet was je wel al eens getuige van zo’n operatie: op de bus, in de metro of in een station. Het masker van de democratie valt af; de angst grijpt je naar de keel; je fouilleert jezelf op mogelijke inbreuken...maar al snel wordt duidelijk dat vooral mensen met een “verdachte” huidskleur een speciale behandeling krijgen. Je blijft achter met een wrang gevoel: de ‘schuld’ van je ‘onschuld’ weegt door op je geweten. Nochtans zijn er verschillende manieren om de intimidatiekracht van dergelijke controles te doorbreken en tegelijkertijd heel wat medemensen een hoop ellende te besparen.

Twee onontbeerlijke ingrediënten: een theelepeltje moed en een snuifje vastberadenheid. Van zodra je merkt dat er controles aan de gang zijn, kan je die bijvoorbeeld luidkeels aankondigen, zodat mensen een andere uitgang kunnen nemen of een halte verderop kunnen uitstappen. De controles zelf kan je saboteren door te weigeren je papieren te tonen - een heel concrete manier om je solidariteit te tonen met mensen zonder papieren. Je vertraagt de hele controle en schept verwarring. Deze truukjes kosten je mogelijks een administratieve aanhouding, maar ze kunnen anderen een maandenlange opsluiting en deportatie besparen. Onderstaand pamflet geeft nog enkele aanzetten.

(1) Stadsplan Veilig: de door schepen van veiligheid Grootjans uitgedachte frontale aanval tegen armen en mensen zonder papieren. Een probleemstraat wordt afgesloten en een zwerm controlediensten strijkt erop neer (sociale inspectie, Dienst Vreemdelingenzaken, OCMW) om elk afzonderlijk huis te bezoeken en te doorzoeken.

FRANKRIJK

Razzia’s in onze wijken

Eén tot twee keer per week vinden er razzia’s tegen mensen zonder papieren plaats in de wijk: gedurende enkele uren doorborstelt de politie straten, cafés en metrogangen en controleert ze de papieren van alle mensen die haar vreemd lijken. Doorgaans delen ze zich op in vrij discrete groepjes van drie tot vier agenten die zich over de wijk verspreiden, tot de wagens die in de buurt staan gevuld zijn en het quotum van de dag bereikt is.

Vanaf dat ogenblik komt de gearresteerde persoon in een goed geoliede machine terecht: de politiewagens brengen iedereen naar een commissariaat voor een periode van 24 tot 48 uur, daarna gaat het naar een gesloten centrum in de omstreken van Parijs: Vincennes, Bobigny, Plaisir, Choisy-le-Roi, Le Mesnil Amelot, Palaiseau, Nogent... De opsluiting duurt tot zolang de Franse autoriteiten de nationaliteit van de sans-papier ontdekken en ook weten waarnaar hem uit te wijzen, maar ze mag niet langer duren dan 30 dagen. Indien hij niet over een paspoort beschikt wordt de sans-papier voorgeleid voor verschillende consulaten om door één van hen herkend en geïdentificeerd te worden en een laissez passer (1) te krijgen. Als de papierloze binnen de dertig dagen door geen enkel land erkend wordt, wordt hij vrijgelaten.

Veel sans-papiers kunnen dankzij het geheimhouden van hun identiteit en hun land van herkomst ontsnappen aan een legale uitwijzing door de prefectuur (lokaal bestuursniveau).

Als de autoriteiten de hand kunnen leggen op een paspoort of een laissez passer kunnen verkrijgen, is het logische vervolg de uitwijzing per vliegtuig of boot. In dat geval kan men praktisch tussenbeide komen door de passagiers te waarschuwen, die klaarstaan om in te schepen en het vertrek kunnen tegenhouden. Informatie naar buiten brengen over het gesloten centrum, de datum van uitwijzing te weten proberen te komen, zich naar de luchthaven begeven etc. is dan van doorslaggevend belang.

Maar we moeten vooral op voorhand handelen: de arrestaties van sans-papiers op een concrete manier verhinderen in geval van een razzia. Als men getuige is van een razzia is er niets eenvoudiger dan de mensen op de hoogte brengen van de aanwezigheid van de politieagenten. Niets is eenvoudiger

dan hun spelletje in de gaten te houden en hen te snel af te zijn. Er is niets eenvoudiger dan vrienden en bureu te verzamelen om zo talrijk en dus zo effectief mogelijk te zijn.

Sinds de jaren ‘70 vermenigvuldigen de regeringen van rechtse en linkse signatuur de wetten, die de toegang tot een verblijfsvergunning bemoeilijken en de repressie uitbreiden. Tegelijkertijd maken ze telkens weer meer mensen papierloos. Het belangrijkste effect van deze wetten is de intimidatie van al dan niet “legale” migratie-arbeiders om hen beter te kunnen uitbuiten naargelang de noden van de economie. De dreiging te worden gearresteerd en uitgewezen, zet de sans-papier onder een enorme druk om penibele en onderbetaalde jobs te aanvaarden in sectoren als de bouw, de restauratie, de schoonmaak of de groententeelt bijvoorbeeld. Maar het is ook een enorm drukingsmiddel tegenover de “legale” vreemdelingen, die vrezen dat hun verblijfsvergunning niet verlengd zal worden. En dan hebben we het nog niet over de daling van de arbeidskost in het algemeen waaraan de winstgevendheid van de papierloze arbeiders bijdraagt. Natuurlijk is het discours van de politici en de Medef (werkgeversorganisatie) helemaal anders: zij rechtvaardigen hun wetten systematisch door te verwijzen naar het onvermogen van Frankrijk om “al de miserie van de wereld in behoorlijke omstandigheden op te vangen”. Maar deze miserie wordt door deze brave zielen - zonder gewetensbezwaren - op wereldschaal georganiseerd en ze zijn de eersten om er voordeel uit te halen. Deze miserie werd op alle mogelijke manieren geschapen door hun wetten en de uitvinding van het statuut van papierloze.

SABOTEER DE DEPORTATIEMACHINE!

[pamflet dat op verschillende plaatsen in Parijs gevonden werd, naar aanleiding van de razzia’s sinds augustus 2007]

Vertaald uit Cette Semaine, nr. 94

(1)laissez passer: de toelating die een consulaat of ambassade verleent om de vreemdeling naar het desbetreffende land te deporteren (nvdv.).

Nvdv: hou er rekening mee dat de wettelijke en werkelijke situatie in Frankrijk niet dezelfde is als de Belgische. Voor de nodige aanpassingen door als je een gelijkaardig initiatief op poten zet.

Communiqué van het ‘Collectief van sans-papiers in strijd’

Het gebeurt voor uw neus

GESLOTEN CENTRUM

Deze week belden verschillende gevangenen van het gesloten centrum van Merksplas om hun onmenselijke situatie aan te klagen in de centra.

- Agressief gedrag van het personeel van het centrum dat totaal onwetend is over de gevolgen van hun daden.

- Zieken in het centrum. De meerderheid van de gevangenen is ziek en er is geen enkele medische opvolging.

- De gevangenen mogen hun cellen niet verlaten en verschillenden hebben zelfs 40 dagen in isolatie doorgebracht in kleine cellen. Zo zit de Algerijn Mahmoud Abidy vandaag bijvoorbeeld al meer dan 40 dagen in isolatie. Dit geval vraagt reflectie over het nut van deze praktijk.

Deze feiten zijn gewild door het gevangenisbestuur om zo de mensen te ontmoedigen in hun wil om bij ons te leven en om hen te dwingen om zich in te schrijven in de politiek van de vrijwillige terugkeer. Praktijken die maar weinig verschillen van het principe van Guantanamo, enkel de doelstelling is anders. Dat noemen we de kunst van de psychologische folter om zijn doel te bereiken. Vandaag de dag schrijft de onthaalpolitiek zich in deze politiek van vrijwillige terugkeer in, aan om het even welke prijs.

In de politieke wereld praat men over de humanisering van de gesloten centra en sommigen zijn zelfs overtuigd dat dat het geval is voor deze centra. Een verborgen kant van een schaamte die we niet kunnen negeren. De vreemdeling vormt een gevaar voor onze maatschappij en repressieve middelen om hem te verwijderen zijn nodig. “We kunnen niet alle miserie van de wereld opvangen” blijkt genoeg als argument om deze praktijken te rechtvaardigen. De gevangenen van Merksplas vragen de interventie van de Liga van de Mensenrechten zodat ze van dichtbij hun situatie kunnen zien en ze nodigen mensen en verenigingen uit om met hen te komen praten.

OPEN CENTRUM

Dit jaar zijn in de open centra verschillende asielzoekers gestorven (al dan niet ge-zelfdood). Onlangs nog in het Klein Kasteeltje (in Brussel). Anderen hebben gedreigd om van een gebouw in Luik en in Brussel te springen uit wanhoop.

De levensomstandigheden in de open centra zijn catastrofaal. In het Klein Kasteeltje in Brussel stijgt de spanning. 600 bewoners wachten af in ontoelaatbare omstandigheden. Sinds een maand is er geen warm water in de douches, een archaïsche medische dienst, dagelijkse fouillering van persoonlijke zaken, onbegrijpelijke negatieve beslissingen. Veel bewoners zijn wanhopig en krijgen hun mentale staat niet meer onder controle: zelfverminking, agressies, delinquenties worden elke dag beleefd. Er is geen enkele psychologische steun voor deze mensen, de medische dienst is enorm archaïsch. Wat betreft de Algerijnse bewoner die 15 december overleden is; op basis van medische certificaten waren er twee vragen tot opnemning in de medische dienst van het Klein Kasteeltje. Deze vragen werden geweigerd door de directie en de medische dienst. Deze lieve bewoner was wanhopig en is tot de daad over gegaan. Hij moest wel nodig opgenomen worden. Maar nu is het te laat voor hem.

Laten we ageren voor de menselijke waardigheid.

WOENSDAG 23 JANUARI     16U, GROENPLAATS, ANTWERPEN

BETOGING TEGEN DE KLOPJACHT OP MENSEN ZONDER PAPIEREN

Terug naar de stilte...

Enkele bedenkingen na afloop van de hongerstaking in Evere

Op 14 november hebben de laatste mensen die in hongerstaking waren in het gemeentelijke stadion van Evere hun actie stopgezet. Ziek en uitgeput namen ook zij de kruimels in ontvangst die hen toegesmeten werden door minister van binnenlandse zaken, Patrick Dewael. (Zie ‘Berichten uit de wereld van...’) Uiteindelijk zouden twaalf van de dertig hongerstakers een half jaar kunnen blijven omwille van medische redenen, de rest zou om diezelfde redenen een jaar kunnen blijven. Negen hongerstakers krijgen er gratis een subsidiair beschermingsstatuut bij, wat betekent dat ze hier kunnen blijven zolang hun land van herkomst aanzien wordt als ‘gevaarlijk gebied’. Dat wordt permanent herbekeken en als deze situatie in de ogen van de machthebbers zou veranderen, worden deze mensen zonder pardon het vliegtuig opgezet of naar een gesloten centrum verbannen.

Het is misschien niet slecht even stil te staan bij wat hier juist is gebeurd ... Op een bepaald moment beslissen een dertigtal mensen om hun strijd tegen de situatie waarin zij en duizenden anderen dagelijks gedwongen worden kracht bij te zetten. Ze beginnen een hongerstaking en verklaren in de pers door te zullen gaan tot het einde. Lange tijd gebeurt er niets. De hongerstakers herhalen enkele keren dat ze niets te verliezen hebben en dus niet denken aan inbinden. De bevoegde staatsmannen antwoorden hierop dat ze zich niet laten chanteren en dus niets zullen ondernemen. Een slagzin die ons stilaan bekend in de oren begint te klinken. Naarmate de weken verstrijken wordt de situatie iets of wat ingewikkelder. De hongerstaking begint nu wel erg lang te duren en de gezondheid van de actievoerders raakt ernstig in gevaar. Een groot deel van de betrokkenen krijgt te kampen met lichamelijke letsels die onomkeerbaar zijn, maar daar bovenop komt het simpele feit dat als een mens niet eet, hij uiteindelijk sterft. En als er niets zou veranderen aan de situatie van deze mensen zouden ook zij uiteindelijk sterven; onder het oog van de lens en de goedkeurende onwil van de minister en de gemachtigde instanties. (Zie ook pamflet ‘Stilte, hier crepeert men’ op de volgende pagina)

Zonder twijfel valt er een hoop terechte kritiek te leveren op de keuze van hongerstaking als actiemiddel, maar we kunnen niet ontkennen dat het voor de minister in kwestie wel enigszins lastig wordt als er een groep mensen zal sterven voor de camera wanneer hij blijft weigeren een enkele toegeving te doen. Dagelijks sterven er mensen door de onderdrukkende orde waarin hij en vele anderen gekozen hebben uitvoerende pionnen te zijn. Maar nu televisiekijkend België een blik krijgt op dit spektakel en de betrokkenheid van de minister van binnenlandse zaken wat meer uitgesproken wordt, wordt de situatie voor deze laatste toch wat ongemakkelijk.

Dus hoe kon dit opgelost worden zodat de geïnterdeneerde verantwoordelijken er met propere, of beter nog, goedwillige en toegeeflijke handen vanaf zouden komen? Wat voor hen voorop stond, was dat deze mensen stopten met wat ze bezig waren en weer verdwenen in de stilte. De oplossing was niet ver te zoeken. Deze mensen zijn immers ziek (geworden) en voor erg zieke mensen kan de staat, als het haar uitkomt, een tijdelijke uitzondering maken. Eentje die toch net langdurig genoeg klinkt in de oren van diegenen voor wie morgen niet eens zeker is. Eentje die hen nu de mond kan snoeren maar na een tijdje ook weer zonder boe of ba in de kille realiteit van de gesloten centra en de deportaties kan dumpen.

“Ik heb me helemaal niet laten dwingen tot het nemen van bepaalde beslissingen. Het toeval wil dat de dossiers van de personen in kwestie net nu behandeld werden”. De (ver)klare(nde) onzin die achteraf uit Patricks bek kwam, heeft hem menig gezichtsverlies opgeleverd en bracht ook bij ons enig gegriinnik teweeg. Maar wat met morgen? De handen van de minister zijn weer proper, en die van de sans-papiers nog steeds geboeid. Geboeid door de stilte waarin ze zullen blijven opgejaagd worden als wild en nooit de kans op leven zullen krijgen. De stilte die geïnterdeneerde onderdrukking nodig heeft om zichzelf in stand te houden. Het zou niet kloppen te zeggen dat deze enkelen na afloop helemaal niets gewonnen hebben. Maar als we deze stilte willen breken moeten we ons niet richten ‘naar’ maar ‘tegen’ de maatgepakte smeerlappen die de machine en alles waarvoor ze staat, helpen draaien.

BERICHTEN UIT DE WERELD VAN GESLOTEN CENTRA EN DEPORTATIES...

De muren van de gesloten centra en de stille moordmachine van stiekeme deportaties laten maar weinig openbaarheid toe. Deze berichten geven dan ook maar een beperkte weergave van wat er zich zoal afspeelt- in de hoop de discussie en actie tegen het moorddadige asielbeleid aan te scherpen.

Aarzel niet om berichten door te geven aan de Nar (contactgegevens op laatste pagina)

- **DONDERDAG 31/10:** Na 48 dagen hongerstaking zetten 12 van de 30 hongerstakers in Evere er een punt achter. Ze namen deze beslissing nadat dienst vreemdelingenzaken hun een oranje kaart beloofde. Deze kaart geeft hun de toestemming een half jaar in België te blijven omwille van medische redenen. Deze kaart werd ook beloofd aan de overige hongerstakers, maar zij beslisten hun actie verder te zetten uit vrees 6 maanden later weer in dezelfde situatie te belanden.
- **ZATERDAG 3/11:** In Brussel betogen een 200tal mensen zonder papieren. Ze protesteren tegen de voorstellingen van de regering inzake migratie en het bereikte akkoord over de nieuwe regularisatieprocedure.
- **MAANDAG 12/11:** Een vijftigtal sans-papiers houden een betoging voor het gebouw van de dienst vreemdelingenzaken. Enkele aanwezigen lezen een brief voor aan de directeur en aan de minister van binnenlandse zaken. Later bezet de groep een lokaal van het ABVV (Algemeen Belgisch Vakverbond) en houdt er een symbolische hongerstaking van 48 uur.
- **DINSDAG 13/11:** Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) kent een subsidiair beschermingsstatuut toe aan de helft van de resterende hongerstakers in Evere. Dit betekent dat ze in België kunne blijven zolang de regering hun land van herkomst als“gevaarlijk” evalueren. Als deze evaluatie verandert worden deze mensen gedeporteerd. De overige hongerstakers krijgen de toestemming om een jaar te blijven omwille van medische redenen.
- **MAANDAG 19/11:** Op het Coninckplein in Antwerpen vindt een razzia plaats. Dienst vreemdelingenzaken en een hele horde lokale flikken vallen er tientallen cafeetjes binnen trakteren iedereen met een andere huidskleur op een identiteitscontrole.
- **MAANDAG 26/11:** Na meerdere ontsnappingspogingen en de vondst van geïmproviseerde wapens bij de gevangenen dreigen de cipiers van het gesloten centrum in Merksplas met een staking. Het ministerie van binnenlandse zaken wil effectieve acties van de cipiers vermijden en organiseert een grootscheepse razzia. Tientallen agenten van de federale politie vallen binnen en keren elk hoekje van het centrum binnenstebuiten. De vakbond van de cipiers (ACOD-ABVV) eist dat dit soort ‘sweepings’ op een frequente basis plaats vindt in alle gesloten centra en gevangenissen.
- **MAANDAG 26/11:** Een sans-papier afkomstig uit Turkije klimt op het dak van de Saint-Vincentkerk in Luik. Hij eist dat er wat gedaan wordt aan de situatie waarin hij gedwongen wordt. Enige tijd later beslist hij toch naar beneden te komen. Hij wordt gearresteerd en uiteindelijk overgeleverd aan dienst vreemdelingenzaken.
- **VRIJDAG 30/11:** Tijdens een grootscheepse politiecontrole in Antwerpen worden 25 mensen zonder papieren opgepakt en overgeleverd aan dienst vreemdelingenzaken. Alle lokale politiezones waren van de partij. Zij kregen ook gespecialiseerde steun van de Federale Politie met een drugshond, een politiehelikopter, leden van de Antwerpse spoorwegpolitie en de Antwerpse luchtvaartpolitie. Ook de Nederlandse politie, de dienst vreemdelingenzaken en het nationaal luchtvaartcommando staken een handje toe.
- **DINSDAG 4/12:** Omstreeks 5u s’ morgens valt de wooninspectie samen met een vijftigtal lokale en federale flikken, binnen op 16 adressen in Borgloon. Deze grootscheepse razzia mist z’n doel niet. Veertig sans-papiers worden gearresteerd en overhandigd aan dienst vreemdelingenzaken. Uiteindelijk krijgen 35 mensen een bevel het grondgebied te verlaten binnen de vijf dagen, twee kinderen worden opgesloten in een instelling in Neder-Over-Heembeek, en twee personen worden opgesloten in het asielkamp van Vottem.
- **WOENDAG 05/12:** In Brussel kruipt een Koerdische asielzoeker op het dak van het gerechtsgebouw. Hij vreest dat hij gedeporteerd zal worden en verklaard zelfmoord te zullen plegen. De flikken en de brandweer arriveren enkele ogenblikken later en kunnen hem met een leugen overtuigen naar beneden te komen. De man wordt afgevoerd naar het politiebureau.
- **DONDERDAG 6/12:** Als protest tegen de opsluiting van kinderen in gesloten centra worden een duizendtal brieven en tekeningen van kinderen afgegeven op het kabinet van de minister van binnenlandse zaken. De minister reageert droogjes; “het opsluiten van kinderen is onvermijdelijk” luidt het.
- **VRIJDAG 07/12:** De politie arresteert een man uit Torhout en 5 sans-papiers uit Vietnam aan wie de man onderdak gaf.
- **ZATERDAG 15/12:** In Brussel bezetten een veertigtal sans-papiers een leegstaand gebouw van de Franse gemeenschap. Met deze actie willen ze hun protest tegen hun situatie hoorbaar maken. Het gebouw geeft onderdak aan een steeds groter wordende groep van mensen en zou een basis moeten worden van waaruit nieuwe acties kunnen ontstaan.
- **ZATERDAG 15/12:** Een Algerijnse sans-papier sterft in het Klein Kasteeltje, een open asielcentrum in Brussel. Na een autopsie blijkt dat ze hem vol medicatie hadden gestopt. Het is de zesde dode dit jaar in het Klein Kasteeltje. Maandag en dinsdag erop volgen er spontane betogingen voor de poorten van het asielkamp. Ook vrijdag vind een solidariteitsbijeenkomst plaats met soep en brood.
- **ZATERDAG 15/12:** Bij een politieactie in Gent (waar maar liefst 120 federale en lokale flikken aan mee werkten) worden vier mensen zonder papieren gearresteerd. Het gaat om een zogenaamde ‘Bogol’-actie, waarbij een Goliath-actie tegen het onveiligheidsgevoel gecombineerd wordt met een BOB campagne met alcoholcontroles tijdens de eindejaarsperiode.
- **MAANDAG 24/12:** De jaarlijkse ‘kerstwake’ brengt een honderdtal mensen samen voor het asielcentrum van Vottem. De betogers roepen slogans voor de regularisering van mensen zonder papieren en geven telefoonkaarten door aan de mensen binnen.
- **VRIJDAG 28/12:** Voor het stadhuis van Vorst komen een 150tal mensen samen in solidariteit met de mensen zonder papieren die er de St. Cure d’ars kerk bezetten.
- **DINSDAG 1/01:** 150 Sans papiers die een gebouw van de Franse gemeenschap bezetten in Brussel gaan in hongerstaking.
- **ZATERDAG 5/01:** In het gesloten centrum van Merksplas breekt een opstand uit. Omstreeks 14u plukken enkele cipiers iemand uit één van de leefgroepen, andere mensen uit de leefgroep zijn niet akkoord en reageren. Een deel van de dagzaal wordt vernield. Flikken worden het centrum binnen gestuurd om de opstand neer te slaan, rond 17u krijgen zij de situatie onder controle. Na afloop worden Twaalf sans-papiers in isolatiecellen geplaatst.
- **WOENSDAG 9/01:** Vier sans-papiers ontsnappen uit het gesloten centrum van Steenokkerzeel. Uit het traliewerk van het raam van de kamer waarin de vier slapen zijn twee staven verwijderd. Hoe de ontsnapping verder is verlopen of waar de ontsnapt zich bevinden is voor de politie niet duidelijk. Eén van de vier ging die dag gedeporteerd worden.

Afgesloten op 09/01/2008

Pietje de leugenaar

Ik wil me al bij voorbaat excuseren bij jou, Pietje, de echte leugenaar, want ik ga je naam schromeloos misbruiken. Voor de jongere lezer, Pietje, de echte leugenaar, is de dorpsgek uit oosterdonk, die tot de laatste snik, met lijf en leden, en met behulp van de duizend jaar oude Stok van Stakke Wanne, het dorp dat plaats moest ruimen voor de immer uitbreidende antwerpse haven, tegen de afbraak heeft verdedigd.

Maar laat ons terugkeren naar het *hic et nunc*⁽¹⁾. Woensdag 21 november was het, toen het verzamelen geblazen was voor de voltallige belgische pers schare ter gelegenheid van de onthulling van de eerste digitale flitscamera te brussel. De eer van de onthulling viel te beurt aan een als yuppie ogende figuur, minister van mobiliteit van het brussels gewest. Ik ken die melkmuil ergens van. Maar het is zolang geleden. Ik bekijk het filmpje nog een keer, en nog eens. Mijn geheugen wordt opgefrist, gekitteld door de onfrisse geur verbonden aan de nadagen van de Semira-moord. Ook voor de jonge lezers: op dinsdag 22 september 1998, ‘s ochtends in de vroege wordt de jonge Nigeriaanse asielzoekster, Semira Adamu, voor de zesde keer uit haar cel in het gesloten centrum 127bis, gelicht, gemummificeerd en naar de luchthaven gesleurd. Voor de flitscamera’s van dienst die ochtend maken de rijkswachters, ervaren rotten in het uitwijzingsvak, grapjes omdat jij, Semira, het in je broek doet van angst, terwijl ze je aan het stikken zijn in een kussentje op het vliegtuig.

Zoveel schande was dit landje niet gewoon. Enkele honderden doden in de straat van gibraltari en te lecce, aan de adriatische kust, ok. Maar een smeugig ongelukje voor het oog van de camera, dat shockeerde toch wel een beetje. Voor het eerst komt er een meer massaal en radikaler verzet tegen het deportatiebeleid op gang. Alle hens moeten aan dek gezet, om te voorkomen dat deze moord het drieste uitwijzingsbeleid stokken in de wielen komt te steken. Het is toen dat ik die melkmuil van de digitale camera al ben tegengekomen. Je laveerde toen van het kabinet van binnenlandse zaken naar het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, over de dienst vreemdelingenzaken en terug. Toen kreeg je, als jong broekje, de vuurdoop, van stal gehaald en het land ingestuurd om eenieder die het horen wilde te overtuigen dat de echte vluchteling niet bang hoefde te zijn. Op debatten, tijdens kerkbezettingen, in scholen, parochiezalen, groezelige cafés en kulturele centra streek je neer, als een aasgier gulzig op zoek naar de beste stukken uit het kadaver van Semira. Overall waar een sans-papier de noodkreet slaakte, dook je op om de brand te blussen.

Het was toen dat je je stank ook op een paar meter van me uitstootte. Met vuur en vlam, verdedigde je je, toen nog maar een slippendrager van het beleid. Tegenover zulke melkmuilen is men steeds te naïef als men ook nog maar een woord van hun geblaas zou geloven. Je verkondigde toen, voor het notoir publiek van enkele honderden hogeschoolstudenten, doodleuk dat er geen enkel persoon in België achter de tralies zat, louter en alleen omdat hij of zij geen papieren heeft. Enkel echte misdadigers vliegen achter de tralies in deze rechtstaat, nietwaar. Ach, we willen hier niet vitten over woorden: België had nog maar net beslist speciale gevangenis te bouwen voor mensen zonder papieren omdat anders de gewone gevangenis dreigden vol te slippen met het canaille zonder papieren, zo dachten we. En ook toen al waren 40% van de echte gevangenen nog niet daadwerkelijk veroordeeld, maar in het beste geval enkel verdacht, in voorarrest. Maar we waren te naïef te geloven, dat je je aan dit soort metafysische onderscheiden optrok om je opdracht, de uitdrijvingen verdedigen in de nadagen van deze laffe moord, te volbrengen. We waren, godverdomme te naïef. Jij, jonge jurist, gespecialiseerd in vreemdelingenrecht, wist beter en kende als geen ander het art.75 lid 1 van de vreemdelingenwet. Dit notoire artikel definieert het betreden van het grondgebied van dit landje zonder de nodige papieren, zelf tot een misdaad, strafbaar met drie maanden gevangenis. Vandaag weten we dat menig gezworen rechter van dit artikel, dat wellicht uit je eigen kop stamt, dagelijks gebruik maakt, om één of andere arme stakker als misdadiger de gevangenis in te stampen. Vandaag weten we dat ge daar stond te liegen dat ge bleek scheet. Net zoals ge daar stond te liegen, mijnheer Smet, toen ge aan menig sans-papier de belofte maakte dat ge zijn of haar dossier zou herzien. Nadien hebt ge ze zonder verpinken het land pogen uit te schoppen, allemaal, zonder pardon.

We kijken nog eens naar het filmpje waarin je zwierig het doek van de digitale camera laat glijden, geflist door een honderdkoppige nieuwsgierige persmeute. Door zoveel drek wordt ons geheugen nog meer gesmeerd mijnheer Smet. Wie zien we daar immers in uw zog opduiken? Dezelfde rijkswachtercommandant die in de nadagen van de Semira-moord moest opdraven om die oproerkraaiers van het collectief contre les expulsions op te jagen en in het nauw te drijven. Ook uw smoel zijn we, helaas, niet vergeten, mijnheer Jonniaux. Uw lot blijkt steviger verbonden aan dat van Smet dan ik had durven te denken. Ge waart al een even grote fantist in het in elkaar knutselen van dossiers tegen aktievoerders als uw baas van toen, die melkmuil die de vreemdeling ‘t land uitdreef. Ge zijt gewoon een goed koppel leugenaars bij elkaar.

Sorry, Pietje, de echte leugenaar, maar dit moest me even van het hart. Op onze omzwervingen doorheen de wirwar van jachtpaden tegen deze uitgestreken melkmuilen zullen onze wegen zich wellicht nog vaker kruisen. Ook wij zijn een koppel. Mogen we dan, asjeblief, uw duizend jaar oude Stok van Stakke Wanne eens lenen, om die gasten een flinke muilpeer te draaien? Ik zie van hier, aan het leggen van uw flitsende ogen, dat gij dergelijke frats met plezier zult smaken!

(1) hier en nu

Bezetting gebouw Franstalige Gemeenschap in Brussel... en hongerstaking

Geïnspireerd door het relatieve succes van de hongerstakers in Evere, is UDEP-Brussel, na de vakbondsbetoging op zaterdag 15 december, overgegaan tot de bezetting van een gebouw van de Franstalige Gemeenschap in Brussel. Dit permanent bezette gebouw zal vooral als een ontmoetingsplaats dienen: een plaats waar algemene vergaderingen gehouden worden en van waaruit acties kunnen opgezet en voorbereid worden. Daarbij zijn alle bijdragen natuurlijk welkom. De bezetters hebben bijvoorbeeld schoonmaakgrief, eten en drinken, dekens, matrassen, kledij, stoelen enz. nodig. Maar kom vooral eens langs voor een babbel, of een geanimeerde discussie. Iedereen wordt uitgenodigd om het bezette gebouw nieuw leven in te blazen en de strijd met mensen zonder papieren voort te zetten.

Koningstraat 91, Brussel (Met het openbaar vervoer: tramhalte Congres, tram 92 en 94)
Vanaf 1 januari zijn de bezetters in onbeperkte hongerstaking gegaan om een collectieve regularisatie te bekomen. Solidariteit is levensnoodzakelijk!

Pamflet gevonden te Evere, in de buurt van de plaats van de hongerstaking:

Stilte, hier crepeert men! 18 sans-papiers al 52 dagen in hongerstaking

Op 19 september zijn een dertigtal mensen zonder papieren in hongerstaking gegaan. Met deze actie willen ze de aandacht vestigen op het geweld dat hen dagelijks wordt aangedaan, gewoon omdat ze als ongewenst worden afgedaan. Ze eisen een onvoorwaardelijke regularisatie.

Over een hongerstaking dient niet licht heen gegaan te worden. Nu reeds staat vast dat een groot deel van de hongerstakers er hun leven lang de gevolgen zal van dragen. Enkel mensen die denken niets meer te verliezen te hebben - zelfs niet hun leven -- gaan over tot zo een actie.

De regering steekt de kop in het zand, verschuilt zich achter de wet en schuift de verantwoordelijkheid af op een bureaucratie, die een excuus vormt om de problemen zelf altijd maar uit de weg te gaan. Dat verbaast ons geenszins. Zolang we de controle over ons leven overlaten aan vertegenwoordigers, zal dat zo blijven. Wat hier vandaag gebeurt, bevestigt dit alleen maar.

Als antwoord op het ongemak dat deze actie met zich mee bracht -- een democratie kan toch geen mensen laten sterven zeker! -- hebben de machthebbers een gebaar gesteld. Een oneerlijk voorstel om het protest te doen verstommen. Er werd een verblijfsvergunning voor 6 maanden beloofd, eventueel nog te verlengen omwille van “medische redenen”. Eens de hongerstakers er weer bovenop zijn, begint alles opnieuw

-- terug naar af: in de anonimiteit, zonder papieren, bedreigd met uitwijzing, ...

De uitputting nabij, heeft een deel van de hongerstakers dit “aanbod” aanvaard. Alle hongerstakers uit Afghanistan besloten evenwel om de actie voort te zetten. Ze hebben inmiddels 52 dagen hongerstaking achter de rug en zijn vastbesloten om tot het eind door te gaan. In het land waar ze vandaan komen, is er oorlog. Terugkeren in die omstandigheden betekent hun leven op het spel zetten, en daarom willen ze niet terug.

Dit brengt de absurditeit van de wet aan het licht. Maar volgens ons dient helemaal niemand uitgewezen te worden. Met deze actie wordt de dood een angstvallig concrete realiteit dichtbij ons, maar in feite doden de asielwetten elke dag, in stilte. Ze doden terwijl men op de vlucht is, aan de grenzen, tijdens uitwijzingen. Ze doden clandestienen door hen tot erbarmelijke levensomstandigheden te veroordelen en hen elk toekomstperspectief te ontnemen. Ze doden in de gesloten centra. Ze doden door de deportatie van mensen naar een land waar ze niet meer kunnen -- of willen -- leven.

Als we ergens voor vechten, kunnen we verliezen. Maar als we helemaal niet vechten, zijn we al verloren.

SOLIDARITEIT MET SANS-PAPIERS IN STRIJD

KNarrig

Het zijn harde tijden voor onze vrienden bij de politie. Terwijl iedereen gebruik maakt van enkele officiële vrije dagen om zich vol te proppen en ladderzat te zuipen, moeten zij overuren draaien. Glühwein kraampjes op kerstmarkten waar het soms iets te warm blijkt te worden, automobilisten die moeite hebben rechtdoor te blijven rijden zelfs als het niet gevoren heeft, vuurwerk dat niet echt in de richting van de nachtelijke hemel wordt afgevuurd...

Of de overvallen aan de Gentse geldautomaten die dramatisch toenemen! Nu ja, er waren in totaal zo’n 6 overvallen het afgelopen jaar. Niet echt indrukwekkende cijfers, maar het onveiligheidsgevoel bij ‘de mensen’ is dan nu wel een realiteit geworden. Stel je eens voor dat men geen geld meer durft af te halen in volle kerstperiode. Elke avond een gewapende flik aan de bankautomaat in uw buurt (of alleszins toch in de commerciële buurten) is dus een noodzakelijkheid. Zo kunnen ze ineens ook uw kerstwensen in ontvangst nemen...

Of moslimterroristen die aanslagen plannen in Brussel! Nu ja, ze planden in ieder geval de ontsnapping van Trabelsi. Nu ja, ze moeten alle 14 verdachten direct terug vrijlaten en bij de huiszoekingen wordt ook al niet bepaald iets gevonden. Maar die moslim extremisten zijn natuurlijk niet zo dom dat ze verdacht materiaal thuis bewaren. Redenen genoeg dus om de cellen in verschillende gevangenissen te doorzoeken. Meer kans dat ze daar iets vinden, hoewel ze daar ook niet echt iets vinden. De conclusie van dit grondige onderzoek ligt dus voor de hand: er zijn geen elementen die wijzen op een verminderde terreurdreiging. En dus mogen er weer wat extra manschappen ingezet worden om publieke (of alleszins toch commerciële) plaatsen in het oog te houden. Zo kunnen ze ineens ook uw kerstcadeau’s in ontvangst nemen...

Gelukkig hebben vele agenten geleerd om boetes uit te schrijven met de glimlach of hun auditie voor de volgende televisiereeks van ‘Flikken’ te oefenen als ze die 16-jarige zware crimineel in de boeien slaan (tof toch dat die politseries allemaal zo realistisch zijn, of is het omgekeerd?). Zo wordt het werken voor het repressie-apparaat toch nog plezierig en nuttig. En als die verkeerscontroles beginnen te vervelen, is er altijd een collega in de buurt die voor een beetje actie zorgt.

Zoals in Duffel waar bij een controle-actie een commissaris wordt tegengehouden. De goede man weigert een ademanalyse en probeert te vluchten waarbij hij op een andere agent inrijdt. De commissaris wordt dan uit zijn wagen gesleurd en geboeid afgevoerd.

Dat de commissaris ook een effectieve straf gaat krijgen voor deze feiten is betwifelbaar. Uit cijfers van het comité P blijkt dat politieagenten veel meer op opschorting van straf kunnen rekenen dan andere veroordeelden.

Het bevestigt alleen maar wat iedereen al weet; klacht indienen tegen flikken haalt weinig uit (en dat geldt ook voor klachten bij het comité P). Een Gentenaar had dat ook door en besloot zijn klacht over de geluidsoverlast van af en aan rijdende combi’s rechtsstreeks over te maken aan het desbetreffende politiekantoor. De man maakt zijn punt duidelijk door middel van enkele eieren die tegen de gevel belanden. Hij wordt echter even later een paar straten verderop opgepakt, zijn kerstcadeau wordt blijkbaar niet echt geapprecieerd...

Ah, waar zijn de tijden dat de flikken hun dienstwapen nog mee naar huis mochten nemen. De zelfmoordcijfers lagen toen nog geruststellend hoog bij de politie. Als we één wens mogen doen voor het nieuwe jaar...

ITALIË

Roma betalen de rekening van de sociale ellende

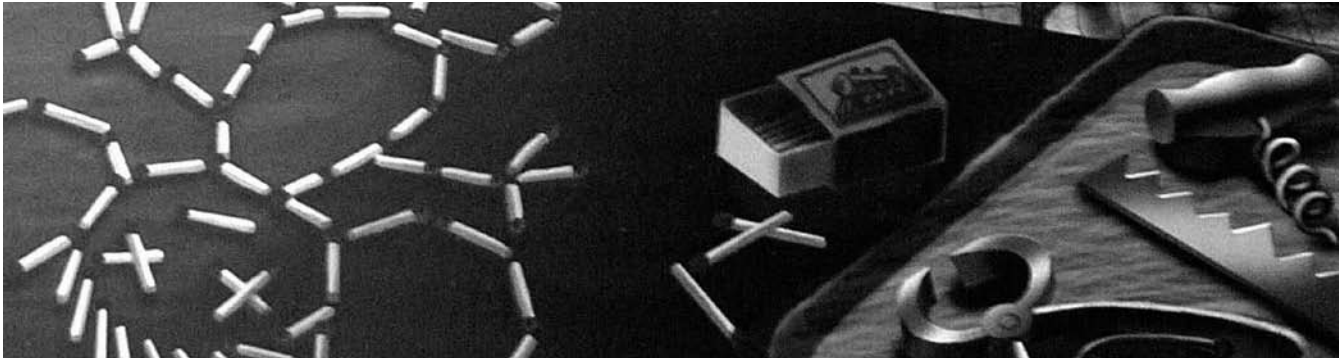
Wie er deze winter warmpjes wil bijzitten, zal daarvoor diep in de beugel moeten tasten. Een meer bemiddeld gezin kon zich nog een uitgebreide kerst- en nieuwjaarsdis veroorloven, maar de houtkachel werd niet enkel meer aangestoken uit gezelligheid. Voor een veel grotere groep mensen was het kiezen tussen de cadeaus, de warmte of het feestmaal, wetende dat de financiële kater sowieso zou volgen. De algemene prijsstijging van basisvoorzieningen (verwarming, voedsel e.d.) betekent dagelijkse ellende voor het merendeel van de gepensioneerden, elk huishouden met een laag inkomen, elke alleenstaande ouder, elke werkloze... Elk van deze mensen vraagt zich eveneens af wie er verantwoordelijk is voor deze ellende. De logica beantwoordt deze vraag eenduidig: degenen die de prijsstijgingen doorvoeren om er hun eigen villa’s, 4X4’s en bankrekeningen mee veilig te stellen. Diegenen aan wie we dagelijks en zonder al te veel gemor een aanzienlijk deel van onze inkomsten overhandigen. Diegenen dus die geen zakmes ter hand hoeven te nemen om ons daartoe te dwingen. En toch...

En toch wijzen we liever met een beschuldigende vinger naar de mensen die nog armer zijn dan wijzelf. Toch is diegene die ons een enkele keer uit armoede berooft, misdadiger dan de rijke die dat dagelijks op een ‘beschaafde’ manier doet. Toch maken we onszelf wijs dat de oorzaak van onze armoede bij de nog armeren te zoeken is. En liefst bij die arme die er niet teveel uitziet als wijzelf: de kleurling, degene die zélf s geen huis, geen rechten, geen land en geen geld heeft. Deze zondebok bij uitstek is de Sinti- en Romagemeenschap.

In zowat alle landen waarin deze gemeenschappen verblijven, ondergaan ze vervolgingen van overheidswege, gecombineerd met min of meer georchestreerde aanvallen van rechtse groepen en partijen. Zo werden enkele jaren geleden in Gent tientallen Romagezinnen onder valse voorwendsels naar politiekantoren

gelokt om vervolgens gearresteerd en collectief uitgewezen te worden. Meer recent werden in dezelfde stad een veertigtal Roma uit hun kraakpanden gezet. De nieuwe huisvesting die de stad voorstelde, spreekt (historische) boekdelen: een tentenkamp in een actieve militaire basis, natuurlijk met sterk beperkte bewegingsvrijheid en omgeven door prikkeldraad. Met de hulp van een ondersteuningsgroep ondernamen de Roma verschillende bezettingsinitiatieven, maar tot op vandaag blijft het stadsbestuur koppig vasthouden aan haar “tijdelijke verblijfsoplossing”. Zowat overal in Europa worden de krottenwijken, waarin de Roma vaak wonen, het doelwit van aanvallen, brandstichtingen, razzia’s en ontruiming.

In Italië ontstond er een door de media opgezweepte hetze tegen de Roma, nadat een vrouw beroofd, verkracht en vermoord werd door een jonge Roma. Op enkele dagen tijd werd de wettelijke basis gelegd voor de collectieve uitwijzing van tienduizenden Roemenen (de meeste Roma in Italië hebben de Roemeense nationaliteit) en werden over heel Italië massaal arrestaties verricht. In deze context vond de hetze, die de rechtse partijen (o.a. de Lega Nord) al jarenlang voeren tegen de Roma, de laatste twee maanden haar weerklink in tientallen brandstichtingen tegen Romanederzettingen. Zo lieten in Livourne twee Romakinderen het leven na een brandaanslag. In Sienna werd een kamp aangevallen door een groep onder leiding van verkozen Legisten (leden van de Lega Nord) en in de buurt van Rome ging een kamp in vlammen op. Ook in Turijn (zie onderstaand pamflet) vonden op enkele maanden tijd verschillende aanvallen plaats. Tegelijkertijd leveren de gevestigde partijen hun bijdrage door kampen met bulldozers te ontruimen en te praten in termen van “Romaprivileges”. Onderstaand pamflet speelt de bal terug naar het vijandige kamp. Wars van sloganesk antifascisme, onmaskert de tekst het racisme als een machtsspel; als de brutale ontkenning van de gezamenlijke belangen van onderdrukten.

Burger, wie zal je morgenavond haten?

BURGER, gisterenavond hebben uw burens een molotovcocktail naar een Romakamp naast de Stura gesmeten en zijn teleurgesteld afgedropen, omdat niets vuur gevat heeft en niemand gewond raakte.

BURGER, een andere ochtend heeft je boertige neef op de hoek van de straat een fragiele zigeunerin, die haar kinderen naar school begeleidde, aangepakt en bij elkaar geslagen.

BURGER, minder dan een week geleden heeft je broer goedgeklede fascist en toegejuicht, die opriepen om de buitenlanders en de werklozen uit te roeien.

BURGER, een maand geleden heb je in de krant gelezen dat twintig barakken in de Vistroriostraat in brand werden gestoken en dat het zestigtal mensen die erin woonden als bij wonder gered werden: „het zijn maar stelende zigeuners en Roma“ heb je met een glimlach om je lippen gedacht.

BURGER, ze hebben je toegeroepen dat je elke dag armer wordt door diegenen die nog armer zijn dan jou; dat je onzekerheid te wijten is aan diegenen die lijden onder een nog grotere onzekerheid; dat je over steeds minder rechten beschikt door zij die zelfs geen schijn van rechten hebben; dat je huis ineenstort door diegenen die in hutten wonen.

BURGER
Ze hebben je gezegd “haat je broeders” en je hebt ze gehaat.
Ze hebben je gezegd “heb je bazen lief” en je hebt ze liefgehad!

BURGER, herinner je je de verloofde van je nicht, die beste jongen? Hij is omgekomen op de parking van een autosnelweg; een agent van de verkeerspolitie heeft op hem geschoten.

BURGER, morgen zal je één van je nieren moeten verkopen om de tandarts te betalen, maar er zullen geen clochards meer op straat liggen.

BURGER, volgende maand zullen ze de nieuwe patrouillewagens van de politie betalen van jouw pensioen.

BURGER, binnenkort komt de dag waarop je zoon-in-uniform crepeert op één of andere plek op aarde. Vertrokken in naam van het geld en de beschaving.

BURGER, wanneer je oud en hulpbehoevend zal zijn, zal het een vreemdelinge zijn die je zal schoonmaken en verversen en je zal nog altijd iemand ontmoeten die je zal vernederen, omdat je in je broek plast, net zoals jij gelachen hebt met de angst van de jongeren en de armen.

BURGER, wanneer je kleinzoon je zal vragen waarom deze wereld er zo degoutant uitziet, zal je hem moeten antwoorden: “dat komt door mij”.

Bovenstaand pamflet circuleerde in Turijn op 13 november 2007. De drie eerst genoemde gebeurtenissen vonden op enkele weken tijd plaats in deze stad. De „verloofde van je nicht“ daarentegen is de nazi-hooligan van AS Roma die gedood werd door de flikken na een gevecht met anderen op de parking van een autosnelweg op 11 november. Wat “je zoon-in-uniform” betreft, volstaat het erop te wijzen dat de Italiaanse troepen actief zijn in zowel Irak als Libanon. (Vertaald uit Cette Semaine, nr. 94)

De berichtgeving die ons dagelijks door de strot geramd wordt, volgt, onder het mom van de onpartijdigheid, steevast de partijlijn van de democratische leugenfabriek. Onder eenzelfde rubriekstitel staan de frauderende bankier en de gekliste winkeldief samenzweerderig naast elkaar, als medeplichtigen. In werkelijkheid is de haarlijn die hen scheidt een barricade van conflicten. Onderstaande berichten illustreren deze onverzoenbaarheid tussen rijk en arm,

machthebber en onderworpen, meester en ongehoorzame, cipier en gevangene... Soms verbergen op het eerste zicht weinigzeggende nieuwsfeiten (het gevangaliseerde buskotje, de ingesmeten schoolruit) een diepe afkeer voor deze wereld van onophoudelijke controle en beknotting.

Dit is een kroniek van slagen en tegenslagen in deze verzwegen sociale oorlog.

12/10 ZELLIK – Een auto aan de Jaguar Club gaat in vlammen op.

16/10 KIMBERLEY (UK) – Een bijeenkomst van de extreem-rechtse British National Party wordt verhinderd. Verschillende personen omsingelen de zaal en voorkomen zo dat iemand binnen kan.

16/10 LYON (FRANKRIJK) – De minister verantwoordelijk voor de privatisering van de universiteiten, ontvangt een ‘warm’ onthaal door studenten tijdens een conferentie. Omdat ze er niet in slagen de zaal binnen te geraken ondanks verschillende pogingen, wordt overgegaan tot de onteigening van het buffet en de champagne.

16/10 TOULOUSE (FRANKRIJK) – Een explosief pakje wordt ontdekt in een vroeger deportatiecentrum vlak voor het bezoek van de prefect van de regio.

17/10 NEWARK (UK) – Een vijftiental personen verstoren de Bio Fuel Expo & Conferentie. De micro wordt gekaapt, verschillende alarmen gaan af en de baas van BP Fuels krijgt een taart in het gezicht. De conferentie wordt opgeschorst. Tegelijkertijd worden in Middlesbrough een olieraffinaderij en kantoren geblokkeerd.

20/10 TARRES (FRANKRIJK) – Een politiepatrouille wordt aangevallen door een dertigtal jongeren, 7 personen worden gearresteerd. De nacht ervoor was een politiewagen ook al bekogeld met stenen. Dezelfde avond worden in twee andere steden in hetzelfde departement nog flikken aangevallen met stenen.

21/10 KOPENHAGEN (DENEMARKEN) – Individuen vallen de anti-immigratie groep ‘Stop Islamisation of Europe’ aan voor een betoging. Bij de aanval op 2 wagens van de organisatie raken 4 racisten verwond.

21/10 PIPRIAC (FRANKRIJK) – Een school brandt uit, enkele dagen later wordt een ex-leerling aangehouden.

22/10 AMSTERDAM (NEDERLAND) – Een auto in Slotervaart en één in Osdorp gaan in vlammen op. De nacht ervoor was het rustig na een week van oproer.

22/10 LEUVEN – Aan een Total tankstation worden 10 brandstofslangen kapot gesneden. Drie bewakingscamera’s en enkele betaalterminals worden gesaboteerd met verf. Op de gevel verschijnt graffiti.

23/10 BRUSSEL – De treinen worden een tijdlang verstoord doordat enkele kabels doorgesneden zijn bij een poging tot koperdiefstal.

24/10 MARSEILLE (FRANKRIJK) – Een politiepatrouille krijgt een steen door de voorruit, één flik raakt zwaargewond aan het hoofd. De volgende ochtend vallen een zestigtal flikken het appartementsgebouw waarvan de steen werd gegooid, binnen. Een sporenonderzoek wordt uitgevoerd en vijf jongeren worden meegenomen voor ondervraging.

25/10 AMSTERDAM (NEDERLAND) – In Osdorp worden 2 auto’s in brand gestoken.

26/10 KORTRIJK – Tien mensen worden gearresteerd aan het station wanneer ze flyers aan het uitdelen zijn tegen de stadsprojecten en in solidariteit met enkele individuen die opgepakt werden naar aanleiding van graffiti tegen het stadsproject van Foruminvest. Later verschijnen er ook nog graffiti.

27/10 ARNHEM (NEDERLAND) – Er is een betoging van de neonazi’s van NVU. Op de verzamelplaats van de tegenbetoging en enkele andere plekken worden meer dan 50 mensen opgepakt. Wanneer zij worden vrijgelaten, zijn er enkele opstootjes met neonazi’s die ook uit het politiebureau komen.

27/10 MÉZIÈRES (FRANKRIJK) – Een feestzaal brandt volledig uit. Ook in een school ontstaat een brand.

28/10 ITTRE – Nordin Benallal ontsnapt uit de gevangenis van Ittre. Een gekaapte helikopter crasht op de binnenplaats, waarna een cipier even gegijzeld wordt en Nordin vertrekt via de voordeur. Enkele dagen later wordt hij samen met een andere persoon opgepakt in Nederland na een overval en opgesloten in het isolatiecomplex in Vucht.

28/10 NEDERLAND – Dennis Teeken stopt zijn hongerstaking na 2 weken. Hij komt nu in aanmerking voor overplaatsing naar een Half Open Inrichting.

30/10 AMSTERDAM (NEDERLAND) – Ontruimingsgolf; een tiental kraakpanden worden ontruimd. In het pand aan de Damrak 16 duurt de ontruiming 5 uur en worden 8 mensen gearresteerd, maar dan nog blijft het pand gekraakt. Dat blijkt als de volgende ochtend spandoeken worden uitgehangen en de flikken verfbommen te verwerken krijgen.

Daarop wordt het pand her-ontruimd.

30/10 SCHIPHOL (NEDERLAND) – Achmed, verdacht van brandstichting in het deportatiekamp van Schiphol, wordt vrijgelaten.

31/10 LIER – Een dure auto wordt in de fik gestoken. In een andere straat worden ook enkele banden lek gestoken.

3/11 MULHOUSE (FRANKRIJK) – 80 gevangenen weigeren terug te keren naar de cellen na hun wandeling. In de sportzaal wordt brand gesticht met behulp van kleren en een matras.

3/11 HAVRE (FRANKRIJK) – Vissers blokkeren de haven als protest tegen de hoge olie-prijzen. Ook de invalswegen worden verstoord door vertragingsacties. De dag ervoor werd een boot naast de toeristische dienst in brand gestoken.

3/11 BRUSSEL – De helft van de 27 werken van het kunstenaarsparcours Agorafolly werden vernield of beklad.

5/11 TEMSE – 6 jongeren worden opgepakt voor verschillende brandstichtingen in de afgelopen maanden. 2 van hen blijven aangehouden. Ze handelden uit protest tegen de maatschappij en geïnspireerd door de Franse rellen van 2005.

5/11 BREST (FRANKRIJK) – 300 vissers blokkeren de haven.

5/11 LORIENT (FRANKRIJK) – Honderden vissers blokkeren de toegang tot de petroleum depots van de haven.

6/11 CAEN (FRANKRIJK) – Het petroleum depot wordt geblokkeerd. Aan de brug van Normandië wordt een “gratis péage” georganiseerd gedurende meer dan vijf uur.

6/11 HAMONT-ACHEL – Een gestolen auto brandt uit aan een wijkkantoor van de flikken. De vlammen slaan over naar een politiejeep en enkele ramen van het kantoor springen. Een paar dagen later wordt een persoon aangehouden.

7/11 MERCHTEM – Bij een politiecommissariaat wordt de auto van een politie-inspecteur in brand gestoken.

7/11 OCQUERRE (FRANKRIJK) – Een brandstichting aan een signalisatie kast van de spoorwegen, zorgt voor zware vertragingen van de TGV.

8/11 ANTWERPEN – Tijdens een betoging van 50 Vlaams Belang’ers tegen een nieuwe moskee, ontstaat een spontane tegenbetoging van 200 buurtbewoners. De politie houdt de twee groepen gescheiden.

9/11 LUIK – Een honderdtal personen betogen tegen een fascistische boekenwinkel die onlangs werd geopend. Later in de nacht sneuvelt een ruit van de winkel.

11/11 BRUSSEL – De kantoren van het Nationaal Syndicaat van het Politie- en Veiligheidspersoneel (flikkenvakbond) krijgen 2 molotovs te verwerken.

13/11 SINT-NIKLAAS – Er worden een paar brandjes gesticht in een winkelcomplex.

14/11 FRANKRIJK – Op een tiental plaatsen wordt de elektriciteit afgesneden door het stakende personeel van elektriciteitsleverancier EDF. Zo krijgen in de regio Alpes-Maritimes 16.000 huishoudens een tijdlang geen elektriciteit meer.

15/11 CREUSOT & MONTCEAU-LES-MINES (FRANKRIJK) – Stakers van de elektriciteitsbedrijf EDF zetten ‘s avonds de straatverlichting uit.

15/11 GAP (FRANKRIJK) – In het treinstation worden de loketten, biljet automaten, computers en elektronische panelen vernield.

16/11 FRANKRIJK – Op verschillende plaatsen zorgen sabotage acties of piketten ervoor dat het treinverkeer gehinderd wordt.

16/11 STRASBOURG (FRANKRIJK) – Een brand breekt uit in een leslokaal van de universiteit. De bezetting van de universiteit was de avond ervoor opgeheven door een tussenkomst van de flikken.

16/11 MARSEILLE (FRANKRIJK) – Een sabotage legt het afvaltransport van de stad langs de spoorlijnen stil voor een week. Door de staking kan het niet hersteld worden.

17/11 LIBERIA – Een Belgische manager van een rubberplantage wordt vermoord.

18/11 AMSTERDAM (NEDERLAND) – Een aantal mensen delen flyers tegen bont uit aan een winkel. Na wat geduw en getrek (vooral van de kant van de flikken) worden 3 personen opgepakt.

18/11 ANTWERPEN – Aan de Scheldelaan wordt een hoop afval in brand gestoken, die snel geblust wordt door de bedrijfsbrandweer van BASF. Buurtbewoners klagen al lan-

ger over de fakkel van het chemiebedrijf.

19/11 FRANKRIJK – Het treinverkeer wordt verstoord door bezettingen van de sporen, werkmateriaal dat verdwijnt, noodvuren die worden ontstoken, barricades op de sporen...

20/11 MERKSPLAS – 24 gevangenen bezetten de binnenplaats van de gevangenis van Merksplas. Wanneer de politie aankomt, keren ze terug naar hun cellen.

21/11 LEUVEN – NSV’ers die protesteerden tegen een ‘België knuffelt’ actie, worden bekogeld met waterballonnen. 4 personen worden gearresteerd, bij de arrestaties valt een flik en is werkonbekwaam voor enkele dagen.

21/11 TORCHEFELON (FRANKRIJK) – Doordat 2 elektriciteitspalen in brand worden gestoken, zitten 250 huishoudens zonder stroom.

21/11 FRANKRIJK – 4 TGV-spoorlijnen worden gesaboteerd door brandstichtingen, vernieling van signalisatie (in één geval over een lengte van 30 kilometer) en seinposten. In totaal worden 18 klachten ingediend gelieerd aan sabotage daden tegen de spoorlijnen die nacht. Ondertussen worden 2 personen verdacht van soortgelijke acties, er is geen enkel materieel bewijs tegen hen. Waarschijnlijk gaat men hen laten veroordelen voor ‘kleinere’ zaken (belemmering treinverkeer). Eén staker wordt veroordeeld tot een voorwaardelijke gevangenisstraf voor het ingooien van verschillende ruiten.

22/11 MOLENBEEK – Flikken arresteren een jongere voor poging tot autodiefstal. Even later wordt de politiewagen echter aangevallen door een veertigtal personen, waarop de jongere kan ontsnappen. De flikken krijgen rake klappen, gebruiken pepperspray en lossen een waarschuwingsschot. Daarna wordt de jongere toch terug opgepakt.

22/11 DENDERMONDE – De 19-jarige Remzi C. overlijdt in de gevangenis van Dendermonde.

23/11 NEDERLAND – In heel het land breken scholierenstakingen uit tegen een verhoging van het aantal lesuren. In Middelburg worden kruispunten bezet, auto’s vernield en vuurwerk afgeschoten. In Amsterdam worden winkels en trams bekogeld en een cameraman van een televisiezender wordt aangevallen. In Roosendaal wordt de centrale hal van het gemeentehuis overhoop gehaald. In totaal zijn er een dertigtal arrestaties.

25/11 DENDERMONDE – In de gevangenis weigeren een zestigtal personen naar de cellen te gaan na de avondwandeling. Ze protesteren daarmee tegen de detentie omstandigheden. Anderhalf uur later en na een interventie van de flikken, is het terug rustig.

25/11 VILLIERS-LE-BEL (FRANKRIJK) – 2 jongeren op een motorfiets worden aangereden door een politiewagen en sterven aan hun verwondingen. De commissaris die op de plaats van het ongeval passeert, wordt meegesleurd en geslagen door een tiental jongeren. Daarna vliegen nog 2 politiekantoren, 2 garages, 20 auto’s en vuilnisbakken in brand. Verschillende winkels en een treinstation worden geplunderd en vernield. Een brandweerman en 25 flikken raken gewond. 8 personen worden gearresteerd, 4 van hen werden ondertussen al veroordeeld tot straffen van 3 tot 10 maanden gevangenis.

26/11 VILLIERS-LE-BEL (FRANKRIJK) – Een bibliotheek, 2 scholen, een supermarkt en een zestigtal auto’s gaan in vlammen op en winkels worden geplunderd. Flikken en journalisten worden aangevallen met molotovs, ijzeren staven en beschoten met hagelgeweren. 80 flikken en een journalist raken gewond. In andere banlieue’s rondom is het ook onrustig, daar branden o.a. een bus, een garage en een politievoertuig.

26/11 NEDERLAND – Er vinden weer spontane stakingen plaats in de Nederlandse scholen. Op verschillende plaatsen wordt straatmeubilair vernield, vuurwerk afgestoken en met projectielen geworpen richting flikken en overheidsgebouwen. Tussen Naarden-Bussum en Hilversum bezetten jongeren de reïnsporten waardoor het treinverkeer 40 minuten stil ligt. In Amsterdam zijn er verschillende confrontaties met de politie. Een tiental personen blijven aangehouden voor openlijke geweldpleging en vernieling, en minstens 2 flikken raken gewond.

26/11 ELSENE – Het kunstwerk Cityscape aan de Guldenvlieslaan krijgt af te rekenen met vandalisme. Zo werd de verlichting kapot geslagen, de banken beklad en wordt er regelmatig zwerfvuil gedumpt. Het kunstwerk moest de wijk

VERVOLG VAN P.7

een nieuw ‘elan’ geven.

27/11 VILLIERS-LE-BEL (FRANKRIJK) – Een twintigtal auto’s en vuilnisbakken worden in brand gestoken. Iedereen die zich op straat vertoont, wordt tegengehouden en gefouilleerd. 18 personen worden gearresteerd. 1.000 flikken worden elke nacht voor de rest van de week ingezet. De flikken beloven ook in een brief aan de inwoners tot 10.000 euro beloning voor mensen die anderen willen verklikken.

27/11 FRANKRIJK - In Goussainville brandt een winkel, in Clichy-sous-Bois een hobbycentrum. In Toulouse worden een bibliotheek en 20 auto’s in brand gestoken.

28/11 LYON (FRANKRIJK) – Een zestigtal personen gaan over tot een ‘zelfreductie’ en onteigenen enkele volle winkelwagentjes die zullen dienen voor de bezetters van de nabijgelegen faculteit. Na de ontplooiing van het hele repressieapparaat worden 13 mensen opgepakt na ‘herkenning’ door winkelpersoneel.

29/11 PAU (FRANKRIJK) – Het lokaal van de studentenvakbond Unef, dat oproept tot stopzetting van de bezettingen en onderhandelt met de overheid, wordt vernield. Boeken en archieven worden verbrand. Op de deur staat “Men moet de collaborateurs en verraders vermoorden, we zullen jullie niet vergeten”.

29/11 VILLIERS-LE-BEL (FRANKRIJK) – Een flik wordt vlakbij zijn woning aangevallen en bedreigd. De flik had getuigd tegen 2 jongeren, die veroordeeld werden voor het plunderen van winkels.

30/11 LYON (FRANKRIJK) – Een tiental flikken die vertrekken van een verjaardagsfeest van een vriend, worden omsingeld door 25 jongeren en geslagen en bekogeld met stenen en flessen. 11 jongeren worden opgepakt.

30/11 NEDERLAND – 15.000 scholieren staken tegen de verhoging van de lesuren. Op de officiële betoging in Amsterdam moet elke deelnemer geregistreerd zijn en worden rugzakken gecontroleerd door de organisatie. Er worden een zestigtal jongeren opgepakt.

30/11 BELGIË – In verschillende steden beginnen groepjes scholieren spontaan te staken. In Oudenaarde komen 400 jongeren op straat, maar ook in Mechelen, Gent, Kortrijk, Veurne, Waregem, Leuven, Halle... verlaten tientallen scholieren hun scholen.

30/11 ELSENE – 32 wagens worden beschadigd. 2 jongeren zijn gearresteerd.

30/11 SINT-GENESIUS-RODE – Een steen vliegt door het raam van een woning waar een Vlaamse vlag ophangt.

1/12 SINT-GILLIS – 2 vrachtwagens branden uit.

1/12 KOKSIJDE – Een winkeletalage wordt ingegooid.

1/12 SINT-MARTENS-BODEGEM – Tijdens een bijeenkomst van het Vlaams Belang wordt de deur van de zaal besmeurd en beschreven. Aan de achterkant van het gebouw wordt een vuilnisbak in brand gestoken.

3/12 PARIJS (FRANKRIJK) – Het agentschap van de Italiaanse pers (ANSA) wordt bezet in solidariteit met de duizenden gevangenen die in hongerstaking zijn gegaan in Italië.

4/12 IEPER & POPERINGE – 3 containers worden in brand gestoken.

5/12 SEINE-SAINT-DENIS (FRANKRIJK) – Nadat de flikken zijn opgeroepen voor een brandende wagen, vindt een 2 uur durende confrontatie plaats met een vijftigtal individuen. Eén flik raakt gewond.

5/12 GRENOBLE (FRANKRIJK) – Een lokaal van de Unef (studentenvakbond) wordt vernield. Opschriften als “Excuses voor de storing” en “Dood aan de verraders” worden achtergelaten.

6/12 HAUTE-VIENNE (FRANKRIJK) – Een politievoertuig wordt beschoten, niemand raakt gewond.

6/12 GOUDA (NEDERLAND) – Een man is niet bepaald blij wanneer hij een deurwaarder aan zijn deur aantreft. De deurwaarder belandt in het water en een flik die de man daarop wou arresteren krijgt verfspray in de ogen.

6/12 AMSTERDAM (NEDERLAND) – Een vijftigtal schoonmaker(ster)s bezetten de lobby’s van ABN-Amro en ING. Ze klagen over lage lonen en hoge werkdruk.

6/12 WILLEBROEK – De brandweer moet uitrukken om een beginnende brand aan een magazijn van een hengelsportwinkel te doven.

7/12 MERKSPLAS – De cipiers van de gevangenis van Merksplas klagen dat ze dagelijks geconfronteerd worden met agressie.

8/12 IEPER – 3 containers worden in de fik gezet.

8/12 ROTTERDAM (NEDERLAND) - GroenFront!-activisten bezetten de kolentoevoer van de centrale van energiegi-gant E.on, ze ketenen zich vast aan de transportbanden.

9/12 ZEEWOLDE (NEDERLAND) – Er wordt ingebroken in een nertsenfokkerij en kooien worden opengezet. 50 nertsen ontsnappen, de meesten worden later terug gevangen. Later

wordt de actie opgeëist door het ALF.

10/12 NOSSEGEM – In de ochtend worden treinkabels gesaboteerd. Daardoor lopen de treinen tussen Leuven en Brussel vertraging op.

11/12 AMSTERDAM (NEDERLAND) – Verfbommen vliegen tegen het stadskantoor Oud-Zuid en reclameborden voor een nieuw woonproject. Hiermee wordt geprotesteerd tegen de gentrificatie van de wijk.

11/12 WASSENAAR (NEDERLAND) – Een illegale eendenjacht wordt verstoord door activisten van ONTIJ.

11/12 BAILLET-EN-FRANCE (FRANKRIJK) – Een artisanale bom wordt ontdekt aan een verkeerscamera. Voor de ontmanteling moet het verkeer een tijdlang worden stilgelegd. Sinds 2001 zijn er 3800 daden van vandalisme vastgesteld tegen verkeerscamera’s, gaande van het aanbrengen van een laagje verf tot het gebruik van dynamiet.

11/12 SAINT-ANDRÉ (LA RÉUNION) – Tientallen jongeren vallen het politiekantoor aan met stokken en proberen het in brand te steken. Wanneer de flikken aankomen worden zij bekogeld met stenen. Daarna worden een verzekeringsagentschap en 2 auto’s vernield door vlammen. 12 jongeren worden gearresteerd.

12/12 GENT – Het Italiaans consulaat wordt met rode verf besmeurd. Even later worden 2 mensen opgepakt op straat.

13/12 GENT – 2 fietsers gooien zwarte en roze verfbommen tegen de gevel van het Vlaams Belang secretariaat.

13/12 BREST (FRANKRIJK) – Tijdens een betoging van scholieren worden verschillende wagens aangevallen met stenen door een vijftigtal gemaskerde jongeren. Een persoon wordt opgepakt nadat hij een steen door de achterrauit van een politievoertuig had gesmeten. De volgende dag wordt hij veroordeeld tot 2 jaar gevangenis.

14/12 BORSBEEK – Minstens 6 televisiedistributiekastjes worden vernield.

14/12 OOSTKAMP – In de namiddag wordt een uithangbord van De Lijn in brand gestoken.

14/12 MOL – Een zeventienjarige ontsnapt via het dak uit de gesloten instelling De Hutten. Een zoekactie van de flikken levert niets op, de jongere staat nu nationaal geseind.

15/12 BRUSSEL – 7 jongeren vandaliseren Brasserie Poelaert. Het café-restaurant ligt in hetzelfde gebouw als het Brusselse parket en kent veel magistraten, rechters, advocaten... onder haar bezoekers.

16/12 GENT - Een veertigtal gevangenen weigeren na de wandeling terug te keren naar hun cellen en bezetten de binnenplaats van de gevangenis. De gevangenen weigeren de strikt opgelegde gevangenisregels en willen met hun actie het machtsmisbruik en de mishandelingen door cipiers aanklagen. Na bedreigingen keert de helft terug naar de cellen. De directie roept de hulp in van de politie om de overigen na een zestal uur “met lichte dwang” terug te drijven naar hun cellen. 60 rellikken vallen de wandelruimte binnen en slagen idereen in elkaar. Minstens één persoon zit 1 maand op strikt (en krijgt enkel bezoek achter glas) en mag 2 maanden niet naar de wandeling.

16/12 GRIGNY (FRANKRIJK) – Wanneer enkele jongeren met de kassa onder de arm willen vertrekken uit een winkel, komen de flikken juist aan. Een vijftigtal jongeren komen hun vrienden ter hulp, ze gooien flessen en stenen naar de politie en verzekeren zo hun vlucht. Niemand kan opgepakt worden.

19/12 NEDERLAND – In Leiden, Utrecht en Arnhem houden anti-abortus activisten nachtwakes bij medische klinieken. Telkens worden de acties verstoord doordat borden, flyers en fakkels afgepakt en weggegooid worden. 4 mensen worden gearresteerd.

20/12 LUIK – Een flik die buiten zijn diensturen een bioscoop bezoekt, maakt zijn klage tegen enkele luidruchtige jongeren. Daarop wordt de man geslagen en van een trap geworpen. Wanneer hij terug opstaat, is hij omcirkeld door een veertigtal jongeren die op hem inslaan. Wanneer er politieversterking aankomt, loopt de zaak helemaal uit de hand. 3 individuen worden gearresteerd en in beschuldiging gesteld.

21/12 AMSTERDAM (NEDERLAND) – 150 mensen houden een antirepressie betoging onder het motto “Fuck the police”. Er wordt één bewakingscamera van de flikken naar beneden gehaald en vernield, vuurwerk wordt afgestoken en verschillende projectielen vliegen richting politie. De flikken proberen 2 personen op te pakken, bij één mislukt dat door de tussenkomst van omstaanders.

22/12 HEUSDEN-ZOLDER – Wanneer de flikken ter plaatse komen voor een ruzie tussen 2 jongeren, worden ze omsingeld door een veertigtal individuen. Er is wat geduw en getrek maar de situatie kalmeert wanneer er versterking uit de omliggende politiezones aankomt.

24/12 RESSONS (FRANKRIJK) – ‘s Ochtends worden kabels van de TGV spoorlijn tussen Parijs en Lille in brand

gestoken. De hogesnelheidstrein krijgt te kampen met vertragingen.

24/12 DIJON (FRANKRIJK) – Een transformator langs de spoorweg wordt in brand gestoken. Een vijftiental treinen lopen vertragingen op.

25/12 LUIK – In het nieuwe justitiegebouw breekt brand uit, het gebouw is nog in aanbouw.

26/12 AIX-EN-PROVENCE (FRANKRIJK) – 150 meter signalisatiekabels langs de TGV-sporen branden. De hogesnelheidstreinen tussen Parijs, Lyon, Marseille en de Côte d’Azur moeten langs de gewone sporen rijden en lopen zo vertragingen op.

27/12 STEKENE – Een kerststal wordt beschadigd.

27/12 ALPHEN AAN DEN RIJN (NEDERLAND) – De Werkgroep Stop Deportaties blokkeert in de ochtend het detentiecentrum om deportaties te verhinderen. De 2 personen die in lock-on’s aan de toegangspoort vastzitten, worden 4 uur later verwijderd en opgepakt. Daarvoor zijn ook 5 andere personen gearresteerd. Zij worden beschuldigd van beschildering van muren, vernieling, binnendringen besloten erf en betreden verboden terrein. Op het gebouw verschenen slogans: “Sloop de bajes”, “Sluit deze hel”, “Geen mens is illegaal”, “Breek de staat”...

28/12 NEDER-OVER-HEEMBEEK – Een snoepfabriek brandt uit, op twee plaatsen stelt de brandweer brandhaarden vast.

28/12 ANTWERPEN – Op de kerstmarkt raken 3 flikken licht gewond bij verschillende interventies. Wanneer ze enkele jongeren willen oppakken, wordt één flik aangevallen door een vriend van de gearresteerden. Even later raken 3 jongeren gewond wanneer ze de flikken uitdagen en aangevallen worden door politiehonden.

28/12 BRUGGE – Er wordt een schaaп gestolen uit de kerststal op de Burg, vervolgens wordt (voor het vijfde jaar op rij) de kerststal vernield.

28/12 BRUGGE – Een ruit van het congrescentrum wordt ingeslagen en op de gevel worden boodschappen gespoten, waaronder ‘lul’.

31/12 ZAANDAM (NEDERLAND) – Een lawaaidemo die met de bus naar verschillende gevangenis en gesloten centra gaat, wordt tegengehouden door de flikken aan de illegalenbajesboot in Zaandam. De 27 inzittenden en de chauffeur worden opgepakt en beschuldigd van openlijke geweldpleging.

31/12 GENT – Enkele tientallen mensen komen samen voor de gevangenis en steken vuurwerk af in solidariteit met de gevangenen.

31/12 BRUSSEL – De brandweer krijgt na middernacht meerdere oproepen binnen voor brandstichting. In Neder-over-Heembeek worden twee containers in brand gestoken, er gaan ook drie personenwagens en een mobilhome in de fik. In koekelberg wordt een brand veroorzaakt op een bouw-werf.

31/12 GENT – Op de muren van een VDAB-kantoor verschijnen de volgende slogans: ‘Alle cipiers in de dop’, ‘Opstand binnen buiten’, ‘Sloop de gevangenis’. Ook op enkele banken en bedrijven worden slogans gespoten tegen de gevangenis.

31/12 HEKELGEM – De kerststal aan de Sint-Michielskerk wordt (voor het vierde jaar op rij) volledig vernield. Het hoofd van het Jozef-beeld wordt verbrijzeld en het hoofd van het kindje Jezus wordt afgerukt.

31/12 GENT - Bij drukkerij Lannoo worden brandende kranten in de brievenbus gestoken.

31/12 FRANKRIJK – 400 voertuigen gaan in vlammen op, 260 personen worden opgepakt en enkele flikken raken gewond. Alleen al in Parijs en omgeving zijn 13.000 flikken op de been.

31/12 GENT - De ramen van drie banken in de brugstraat sneuvelen. Op de muur wordt “destroy prison” en “opstandig nieuwjaar” achtergelaten.

31/12 NEDERLAND – In de Amsterdamse wijk Slotervaart wordt het politiekantoor aangevallen door tientallen jongeren. De ruiten sneuvelen en 3 politievoertuigen branden uit. Niemand kan gearresteerd worden. In Utrecht fikken 30 auto’s en in Groningen raken jongeren slaags met de oproer-flikken.

2/01 LEUVEN – De kantoren van Fedasil worden aangevallen.

2/01 PUTTE – Drie garageboxen worden in brand gestoken. In twee garageboxen staan auto’s geparkeerd, de derde garage diende als opslagruimte voor de technische dienst van het OCMW. De twee auto’s raken onherstelbaar beschadigd.

Afgesloten op 02/01/2008

De (stad-)staat: een baksteen in de maag

U kan er nog moeilijk omheen kijken: in elke stad is de bouwwerf een vast onderdeel geworden van het stadsgezicht. Een kranig oudje zou er wat verweesd naar kunnen staan kijken - naar zoveel bouwwoede - en prevelen dat de stad er na de bombardementen nét zo uitzag. En misschien is die uiterlijke overeenkomst tussen de stad-in-de-steigers en de belegerde stad niet eens zo toevallig. Misschien defileren de bulldozer en de tank wel op de mars van hetzelfde ‘algemeen belang’: de vooruitgang, het vaderland, de beschaving... Dure woorden. Woorden die verraden dat men op het punt staat jouw belang met voeten te treden.

Maar de werkelijke inslag van het offensief dat de stadsmanagers gelanceerd hebben, volgt altijd later. Wanneer de bouwput een ondergrondse parking geworden is voor kooplustigen en toeristen. Wanneer die parking sprongsgewijs haar bovenbouw prijsgeeft en een mastodont van dertig verdiepingen plots haar schaduw over een heel stadsdeel werpt. Wanneer die reus volge-

Ondertussen in Kortrijk... De Clercq maakt schoon schip

Kort na de solidariteitsactie aan het station van Kortrijk naar aanleiding van de arrestatie en intimidatie van 3 verdachten van de ‘graffitiplaag’ dat Kortrijk teisterde, trok opnieuw een groep enthousiastelingen naar de getergde stad. Deze keer werd nog eens extra gestimuleerd door de arrestatie van 10 mensen bij een vorige pamfletactie. Helemaal niet geïntimideerd door het politieoptreden van vorige keer werd onderstaand pamflet uitgedeeld tijdens de wekelijkse marktdag. En net zoals vorige keer het geval was, werd er wederom veelal positief gereageerd. Toch zijn op een bepaald moment woorden alleen niet meer voldoende en mag men iets anders verwachten. Wees dus creatief in de kritiek en agitatie en laat de overheersers voelen dat ze niet zomaar hun gang kunnen blijven gaan.

De schijnbare windstilte omtrent het ‘Kortrijk dossier’ kan doen vermoeden dat de gemeederen er bedaard zijn. Toch is niets minder waar. De aasgieren van het lokale bestuur zetten de jacht verder op het addergebroed dat het aangedurfd had de lieve vrede daar te verstoren. De drie oproerkraaiers hebben zich ondertussen moeten aanmelden voor verhoor waarin ze een opsomming te verwerken kregen van elke graffiti die, pakweg het laatste jaar, in Kortrijk is verschenen en waar ze dus gemakshalve aansprakelijk voor kunnen gesteld worden. Verder kreeg één verdachte een tweede maal een huiszoeking te verwerken omdat de onderzoeksrechter niet tevreden was met het resultaat van de eerste inbreuk op diens persoonlijk leven. Ondertussen werden twee verdachten nogmaals telefonisch lastig gevallen met de oproep dat ze zich moeten melden voor nog een verhoor. Het zou gaan over één graffitibeschuldiging die de beroepsspeurders over het hoofd hadden

stouwd wordt met het vijfde filiaal van nog maar eens dezelfde winkelketens. Wanneer in de hele omgeving geen blinde hoek meer te bekennen valt om even te schuilen (voor de regen of een winkeldetective bv.). Wanneer het netwerk van beveiligingscamera’s je hele doen en laten beslaat en je er dus nergens meer vanop aan kunt dat er niemand je beloert. Wanneer je vriendelijk verzocht wordt op te krassen, want, “tja, de nabijheid van het winkelcentrum, mevrouw, mijnheer, dat heeft zo zijn prijskaartje”. Dan bevind je je in een stad als Kortrijk. Gemakkelijkheidshalve noemt men dat een “stad van de smaak”⁽¹⁾, want daarover valt niet te twisten. En wie gek genoeg is om dat tóch te doen, wordt met bijzondere zorg aangepakt... Dan denk je nog maar eens terug aan die enkele malloten die het hierop volgende pamflet uitdeelden (*zie De Nar nr. 231 p. 1-2*). Omdat ze het zich aantrokken. Omdat ze de machthebbers al eens graag een hakje zetten. Of gewoon, voor de leute van de opstandigheid.

(1) Kortrijk werd onlangs en ondanks de wansmakelijke praktijken van het stadsbestuur verkozen tot “stad van de smaak”.

gezien. Ook wordt er heel vaag gedaan of de tijdens de huiszoekingen geconfisceerde spullen gaan teruggegeven worden of niet. Buurtbewoners merken ook dat de vuilniszakken van één verdachte door een in flikkenuniform uitgedoste dienst werden opgehaald.

Deze gebeurtenissen tonen dat sociale dissidentie in het schijndemocratische en ‘humanistische’ Kortijk (burgerleider De Clerck behoort tot de CD&V) nog steeds niet getolereerd wordt. De Clerck en zijn partners in crime zullen wilens nillens hun stadsontwikkelingmegalomanie verder zetten en malen er niet om dat hun weg geplaveid zal worden met veroordeelden en uitgeslotenen.

Toch laten enkele ambetanterikskes zich niet zomaar doen. Tijdens de slotdag van de “Stad van de smaak” op 24/11, sinds een paar jaar een jaarlijks wederkerend cultureel evenement van

het Vlaams Gewest waarin een stad en voeding centraal staan, werd de gelegenheid te baat genomen om een kritisch geluid te laten horen. Onder een spandoek met de slogan ‘Wij blijven op onze honger zitten’, werd er gratis soep aangeboden. Ook werd de gelegenheid aangegrepen om via flyers op te roepen voor een debatavond die op 12/12 georganiseerd zou worden met als titel ‘Behoort de stad ons nog toe?’. Deze avond was er op gericht het eenrichtingsverkeer van de Kortrijkse overheid voor een keer te negeren en horen van de mensen zelf wat ze nu denken van de huidige stadsontwikkeling. Jammer genoeg was de opkomst eerder teleurstellend te noemen gezien de moeite die erin was gestoken. Buiten die enkelen die toch zijn langsgekomen, wat een basis kan zijn om op verder te bouwen, overheerst er blijkbaar toch de alomtegenwoordige onverschilligheid. De uitdaging kan erin bestaan manieren te zoeken om mensen te blijven bereiken.

VOORUITGANG VERNIELT NOOIT GRONDIGER DAN WANNEER ZE BOUWT...

De nood aan ruimte is een politieke nood bij uitstek. De plaatsen waar we leven bepalen de manieren waarop we leven, en omgekeerd vormen onze relaties en activiteiten de ruimtes van onze levens. Het is een kwestie van dagelijkse ervaring en toch lijken we er niet toe in staat om er ook maar de kleinste vrucht van te plukken. Maak maar gewoon eens een wandeling doorheen eender welke stad om de aard van de armoede van onze manier van leven te begrijpen. Bijna alle stedelijke ruimte beantwoordt aan twee noden: winst en sociale controle. De steden zijn plaatsen van consumptie, georganiseerd volgens alsmäär striktere regels van een voortdurend uitbreidende markt: de veiligheidsmarkt. Het model is het commerciële centrum, een collectieve geprivatiseerde ruimte, bekeken en begluurd door mensen en instrumenten van gespecialiseerde agentschappen. In de commerciële centra wordt een meer en meer ‘gepersonaliseerde’ socialiteit gebouwd rond de consument en zijn familie. Tegenwoordig kan je in deze neonplaatsen eten, spelen met de kinderen, lezen,... Maar als je er binnenkomt zonder geld, dan ontdek je dat het een angstaanjagende illusie is.

Min of meer hetzelfde gebeurt in de grootsteden, de metropolen. Waar kan je bijeenkomen voor een discussie, waar kan je zitten zonder verplichting tot consumptie, waar kan je drinken, waar kan je slapen – als je geen geld hebt? Voor een immigrant, voor een arme, voor een vrouw,... kan een nacht in de stad lang zijn. De bemiddelden die zich comfortabel koesteren in hun huizen kennen de nachtelijke wereld van de straat niet, de donkere zijde van neon, waar de politie je op de banken wakker schudt, waar alles je vreemd en gevaarlijk lijkt. Wanneer de middenklassen ingesloten zitten in hun bunkers onthult de stad haar echte gelaat, het gelaat van een onmenselijk monster.

Steden beginnen meer en meer te lijken op forten, terwijl huizen meer en meer gelijkenis vertonen met veiligheidscellen. De sociale oorlog, de oorlog tussen rijk en arm, tussen regeerders en geregeerden is geïnstitutionaliseerd in de stedelijke ruimte. De armen worden verdrongen en gedeporteerd naar de rafelige rand van de stad om in het centrum plaats te maken voor kantoren, banken of toeristen.

KORTRIJK IS EEN STAD VAN DE TOEKOMST

De hogesnelheidstrein brengt je ernaar toe, het centrum is niet meer dan een oneindige reeks winkels die je vervelen zonder dat je er nog aan kan ontsnappen, de camera’s en uniformen waken over het goede verloop. Net om die reden is de bouw van het nieuwe winkelcentrum niet zomaar een randproject, maar één van de vele manieren waarop de macht onze omgeving ontwerpt, naar haar noden schikt en onze levens ermee probeert te bepalen.

Overall winkelcentra neerpoten, de straten eromheen kuisen van ongewenste bewoners en voorbijgangers, transportmiddelen die ons in een mum van tijd in het consumptieparadijs doen belanden,... het zegt allemaal veel over de wereld waarin we leven. Niet alleen wordt onze omgeving onherstelbaar verminkt door beton en glas, ze nemen ook alle mogelijkheden tot iets anders weg. De mogelijkheid om iets anders te doen op straat dan van de ene winkel naar de andere te hollen. De moge-

lijkheid om rond te kuieren en te spelen. De mogelijkheid te vechten tegen alle autoriteit. De mogelijkheid om iets te maken van onze levens dat we zelf kiezen en bepalen. Dagelijks nemen school en werk ons deze mogelijkheid af. Soms wordt het plots zichtbaarder en komen er psychiatrie, rechtbanken en gevangenissen aan te pas. Vaak voert de macht chirurgische operaties uit in onze leefomgeving om de mogelijkheden teniet te doen, zoals wanneer ze winkelcentra bouwt.

Ondanks al hun geld en controle loopt het toch niet altijd van een leien dakje. Zoals wanneer anonieme handjes slogans op de muren kalken om de bouw van het nieuwe winkelcentrum in Kortrijk aan te klagen, zoals wanneer pamfletten uitgedeeld worden die de monotone politikerspraat in mootjes hakken. Dat de politie van Kortrijk in beide gevallen snel ingrijpt, kan ons maar nauwelijks verbazen.

Het gaat erom, elk op onze eigen manier en met onze eigen redenen, te uiten wat we denken. Dat is altijd en overall zo, en nu meer bepaald over het nieuwe winkelcentrum in Kortrijk. We hebben allemaal een idee van de redenen waarom het gebouwd wordt, we hebben allemaal redenen om ons er tegen te verzetten.

DE PUBLICITEIT WAAR ZE RECHT OP HEBBEN

Foruminvest – de projectontwikkelaar die het winkelcentrum in Kortrijk gaat bouwen.

Vastgoedbedrijven en banken – die gespecialiseerd zijn in het verkwan-selen van onze leefomgeving en onze levens.

Burgemeester De Clerck en zijn partij, de CD&V, net zoals alle politieke

partijen en politiciers verantwoordelijk zijn voor het ellendige leven waartoe ze ons veroordelen.

Politie en gerecht – omwille van de onderdrukking van alle kritiek en van de onteigening van de bewoners die moesten wijken voor het winkelcentrum.

La Poule Noire

De opening van een sociaal centrum in Brussel

Woensdagochtend 3 november bewoog er wat in de Rue de Moulin in Sint-Joost-Ten-Node, Brussel. Een groep mensen nam er een zevental leegstaande appartementen en enkele bijhorende ateliers opnieuw in gebruik. Nadat de gewoonlijke hoeveelheid hout (die nieuwsgierige kepies moest buiten houden) voor deuren en ramen was geschroefd, begonnen de werken om het gebouw opnieuw leefbaar te maken. Drie dagen later kregen alle burens een brief in de brievenbus waarin de krakers wat meer uitleg gaven over hun komst en ‘s avonds werden de ateliers ingewijd met infostands, een ‘grande bouffe’ en een benefietconcert. Het sociaal centrum ‘La poule noire’ was geboren. Ondertussen wordt er ook volop gewerkt aan een infotheek en een weggeefwinkel.

De onderstaande tekst, die sinds de opening van het pand verspreid werd, tracht wat toelichting te geven bij de keuze van de krakers om deze ruimte te onteigenen. Ze spreken over wat hen nauw aan het hart ligt en over wat ze het liefst in vlammen zouden zien opgaan.

Deze tekst is op z’n minst hoopgevend omdat hij ingaat tegen heel wat trieste clichés die het kraken rijk kan zijn. Er wordt ook een poging gedaan om het systeem waarin we leven in zijn totaliteit te aanzien. En dit is belangrijk als verzet enige kracht wil kennen. Met dit besef op zak kunnen we enkel hopen dat de uitwerking van een project zoals dit, de steeds dreigende beperkingen van kraakpanden of zelfs een ‘kraakbeweging’ kan doorbreken. Vaak worden we geconfronteerd met een realiteit waarin maar zelden geslaagd wordt een revolterende praktijk ook tot buiten de muren van een pand, tot in de ons-insluitende straten te brengen. In vele gevallen lijkt de verklaring hiervoor voor de hand te liggen; omdat er gewoonweg geen revolterende praktijk is. En inderdaad, als de basis die doet bewegen gereduceerd blijkt tot specifieke muziekstijlen en specifieke gedragingen, vergezeld door wat sloganeske begrippen, dan kunnen we hoogstens spreken van een subcultuur, en niet meer. Eentje die blijft ademen, enkel om zichzelf in stand te houden.

Gelukkig is dit niet overal de regel. Maar zelfs in een strijd, waarin kraken op een bepaald moment als middel gebruikt wordt, lijkt het niet in staat de dagdagelijkse conflicten te versterken. Ondernomen axes, activiteiten of campagnes vinden enkel grond in een zeer beperkt milieu dat vooral in de kraakpanden leeft, en drijven zo verder en verder weg van enige effectieve slagkracht. Ze krijgen geen betekenis op de plekken waar conflicten dagelijks hard worden en vorm krijgen; in de straten, op het werk, op school of achter de muren van asielkampen en andere gevangenissen. Uiteraard komt dit ‘isolement’ de staat ten goede, pas als dit isolement gebroken wordt zullen dit soort plekken een dreigend karakter krijgen voor de heersende orde.

Deze flarden van kritische reflectie hebben helemaal niet de bedoeling verlamvend te zijn. Ze willen enkel aansporen tot het stellen van bepaalde vragen. Waar willen we eigenlijk naartoe en op welke manier? Laten we kraken op de momenten dat het ons praktisch vooruit kan helpen. Laten we de ruimte nemen als we ze nodig hebben. Maar laten we vooral de muren er omheen afbreken tot de laatste steen als ze ons verstikken, als ze ons afsnijden van een realiteit waar we best met onze beide voeten in staan, als we er tegen willen vechten.

“LA POULE NOIRE”

“OM TE WETEN WAT VRIJHEID IS, MOET JE ERMEE EXPERIMENTEREN. EN OM ERMEE TE EXPERIMENTEREN, MOET JE DE NODIGE TIJD EN RUIMTE HEBBEN.”

We voelen al een tijdje de zin en de nood om over een plek te beschikken waar we ideeën en revolutionaire praktijken naar voren kunnen schuiven. Een ontmoetingsplaats voor mensen die komaf willen maken met het kapitalisme, de uitbuiting en de onteigening van onze levens door allerlei soorten autoriteit. Maar ook een plek waar we ons kunnen wijden aan onze activiteiten op onze manier, ver weg van economische druk, winstzorgen,... Een plek die zich niet wil beperken tot deze ruimte...

**La poule noire:
een strijdplek, een plek in strijd**

Deze plek hebben we genomen, zonder toelating, zonder schaamte. Niet alleen omdat we haar anders niet konden krijgen, maar ook omdat we walgen van geld en teveel van het leven houden om 8 uur per dag te werken om zo het nodige geld te verdienen dat we nodig hebben om te overleven. Een plek bezetten is al een concrete manier om de eigendom, de relaties gebaseerd op koopwaar, de privileges van de bezitters,... te weigeren.

Terwijl het smurfblauw de straten boent, zien we de verminking van de steden: hele onteigende en gesloopte buurten in naam van de speculatie, en massale leegstand, terwijl anderen creperen. Je moet geen specialist ter zake zijn om te begrijpen dat dit allemaal logische verschijnsels zijn van een samenleving die volledig doordrenkt is van het kapitalisme. Een samenleving waar alles koopwaar is en de financiële waarde heilig is. In die zin bezetten we geen leegstaande huizen om te strijden tegen de leegstand. Het is het systeem die dit mogelijk maakt dat we willen vernietigen.

Deze plaats wil geen haven van vrede en vrijheid tegenover deze “buitenwereld” zijn. Kraken is een daad die breekt met de heersende orde. We assumeren deze keuze en weten wat dat inhoudt: risico van ontruiming, spanningen met de eigenaar of eigenares, confrontatie met de politie,... Het conflict met de macht verrast ons niet. Elke keer wanneer onze verlangens naar vrijheid botsen met haar realiteit wordt dit conflict tastbaar.

Als we onze levens helemaal terug willen nemen, moeten we ook komaf maken met heel het kapitalistische systeem

Vaak nemen initiatieven niet de totaliteit van het kapitalisme in acht. Het kapitalisme dat nochtans al de aspecten van onze levens raakt, maar ze tegelijkertijd van elkaar scheidt. We hebben bij gevolg niets te delen met om het even welk soort reformisme dat als enig doel heeft de scherpe kantjes van dit systeem af te vlakken. Het meer verteerbaar maken geeft ons kotsneigingen.

We erkennen geen autoriteiten, noch hun wetten die ze gebruiken om ons in de rang te houden. Door zorg te dragen voor elkaar kunnen we best onszelf organiseren. We hebben geen nood aan een hogere instantie (die ver van onze realiteit staat) die ons komt opleggen hoe we ons moeten gedragen. Uiteraard zal niet alles vanzelf gaan, het zal waarschijnlijk ook botsen. Maar in het oplossen van deze conflicten komen onze ideeën over zelforganisatie en autonomie tot leven.

In deze plek is alles in de maak, in opbouw. Maar evenwel wordt niet alles oneindig in vraag gesteld. We delen een zekere basis, een basis van waaruit we de mogelijkheden willen vrijmaken die dit systeem niet toelaat. Handelen geïnspireerd door anti-koopwaar, auto-

nome en antiautoritaire principes is voor ons geen folklore. Het zijn ideeën waarvoor we staan en die uit onze buik komen.

La poule noire is geen cultureel centrum (noch een alternatief cultureel centrum)

Voor ons zijn culturele activiteiten, feest, concerten, muziek,... geen momenten die apart staan van onze levens. We benaderen hen op dezelfde manier en we laten onze ideeën niet achter in de vestiaire. Wanneer concerten, ateliers, infoavonden,... plaatsvinden op deze plek, zijn het niet artiesten, muzikanten, filosofen of wat dan ook die zich komen voorstellen. Het zijn mensen die onze anti-kapitalistische en antiautoritaire ideeën delen, mensen die weten hoe deze plek functioneert en weten waarom ze eraan willen deelnemen. Mensen die er zich in interesseren en bereid zijn om te strijden voor het bestaan van dergelijke plaatsen. En onder andere bezigheden is het mogelijk dat deze mensen verven, muziek spelen, circustechnieken uitoefenen, pamfletten schrijven, boeken uitgeven,... en dat ze dat willen delen op een onafhankelijke manier in autonome plaatsen.

In deze plek willen we geen evenementen, discours of activiteiten die de schema’s van de dominante cultuur overnemen. Hiermee “sluiten” we ons niet zo zeer voor ervaringen die toch wel “ondanks alles verrijkend” kunnen zijn, maar openen we ons net voor een oneindige mogelijkheid van passionele dingen die écht bevrijdend zijn. Sommige bestaan al en zullen er hun plaats vinden. Andere moeten nog bedacht en beleefd worden. Aangezien we geen cultureel centrum zijn, noch een activiteitenpand (maar een pand waar je activiteiten kan organiseren) zullen we geen vast programma hebben. De activiteiten zullen plaatsvinden naar gelang de goesting, de gelegenheden, de energie,... zonder verplichting. Het zou een leugen zijn om te zeggen dat het vandaag mogelijk is om volledig zonder geld te leven, maar dat verhindert niet om hier en nu een plek te ontwikkelen waar relaties niet gebaseerd zijn op winst of koopwaar, niet op consumptie en niet op hun stel passieve toeschouwers.

La poule noire, vastbesloten open

We willen geen “cultuur” steunen of versterken die sommige muziekstijlen, modes of gedragingen ophemelt. Noch zijn we een vrijwilligersorganisatie die praktische hulp geeft aan iedereen die het nodig heeft. We zijn geen assistenten, noch liefdadigheidswerkers. We staan open voor iedereen die beslist heeft zich te organiseren in breuk met deze wereld. Op die basis smeden we affiniteitsbanden en assumeren we het feit dat niet met iedereen te doen.

Deze tekst is een poging om ons en wat ideeën in aanmaak voor te stellen. Als dit alles je raakt, vragen doet opkomen,... aarzel niet en kom langs om dit met ons te delen.

**FEESTELIJKE OPENING VAN DE
INFOTHEEK OP ZONDAG 13 JANUARI!
MEER INFO ZIE ANARGENDA**

** De eigenaar van de gebouwen, een rijke stinkerd die een tiental huizen bezit in Brussel en de gebouwen in kwestie nu al tien jaar liet leeg staan, heeft inmiddels een proces aangespannen tegen één van de krakers. Hij eist 50 euro per dag dat de krakers de gebouwen bezetten en een ontruiming binnen de 48 uur. Dit proces vond normaal gezien plaats op 19 december maar werd uitgesteld tot midden februari.*

Correspondentie uit Griekenland

6/10 ATHENE – Een veertigtal personen nemen deel aan de afbraak van een antenne voor GSM's.

19/10 THESSALONIKI – Een bankfiliaal en de kantoren van de regerende partij Nea Dimokratia zijn het slachtoffer van brand door ontploffingen van gasflessen. “Opgedragen aan Giorgos Voutsis-Vogiatzis. Vrijheid voor alle gevangenen. Stichting Gilles Bonnot.”

22/10 IOANNINA – De meubelen en het dak van een bezette hogeschool worden afgebroken door studenten. In heel het land zijn er 130 hogescholen bezet door studenten als protest tegen de slechte omstandigheden in de scholen.

22/10 VOLOS – Een betoging vindt plaats tegen politiegeweld, als antwoord op een politie aanval tegen studenten, krakers en solidairen op 15 oktober (naar aanleiding van de strijd rond een gebouw dat gekraakt is door studenten, anarchist en lokale mensen). Het gemeentehuis krijgt enkele verfbommen tegen de gevel.

23/10 KYPARISSIA – In een bezette school worden 2 klaslokalen in brand gestoken, verf rond gesmeten en muren gesloopt.

23/10 THESSALONIKI – 2 wagens van de Public Power Corporation worden in brand gestoken. De aanval is een antwoord op alle moorden op werknemers en de roof op de natuur.

25/10 ATHENE – Een honderdtal buurtbewoners komen samen bij een nieuwe GSM-antenne om een open discussie te houden. Dan wordt de elektriciteitstoevoer afgesneden en even later wordt de mast helemaal neergehaald. Daarop volgt nog een korte betoging.

25/10 THESSALONIKI – Enkele bewakingscamera's van winkels worden vernietigd.

29/10 THESSALONIKI – Verf wordt gegooid tegen de gevel van het gebouw van de vastgoeddienst (waar ook de kantoren van de vastgoedonteyning zijn). Ook flyers en graffiti slogans worden achtergelaten. De actie vindt plaats in solidariteit met de kameraden die gearresteerd werden voor de actie tegen het Parnis casino.

4/11 – ACTIEDAG TEGEN GEVANGENISSEN georganiseerd door anarchist en gevangenen van 30 Griekse gevangenen. Na de opstanden van april 2007 werden vele gevangenen onderworpen aan disciplinaire maatregelen (transfers, isolatie, opschorting van bezoeken, afwijzing van voorwaardelijke vrijlating...). De gevangenen van alle gevangenen hebben gestemd voor de afschaffing van de wettelijke basis van deze sancties. Deze actiedag steunt die eis en haar uiteindelijke doel; de vernietiging van alle gevangenen en vrijheid voor iedereen. In verschillende steden (Athene, Thessaloniki, Heraklion, Larissa, Volos, Patras, Komotini, Ioannina, Chania) worden betogingen naar gevangenen gehouden, waar er over de muren heen gecommuniceerd wordt. In Athene wordt de betoging aangevallen door de flikken; bij de reactie die daarop volgt, worden 3 flikken verwond.

5/11 ATHENE – 2 groepen vallen op hetzelfde moment 2 bankfilialen aan. Ze laten flyers achter die hun solidariteit uitdrukken met Giorgos Voutsis-Vogiatzis, gearresteerd voor de onteigening van een bankfiliaal. Even later wordt een bedrijf dat economische profielen aanmaakt, aangevallen.

6/11 ATHENE – De tennisvelden van het Olympisch Dorp worden gevandaliseerd.

7/11 THESSALONIKI – Na een ruzie tussen enkele leden van de jongerenafdeling van de Communistische Partij en enkele anti-autoritaire studenten tijdens het verspreiden van propaganda, verzamelen er zich een honderdtal partijleden. Na een confrontatie met een vijftigtal anarchist en anti-autoritair, moeten ze afdruipten.

8/11 ATHENE – 2 gasflessen (van de in totaal 13) ontploffen aan een politiebureau. Pamfletten die de vrijheid voor Zoniana eisen, worden achtergelaten. Het Kretensische plaatsje Zoniana wordt bezet door een grootschalige ordemacht (met undercover, relflikken en speciale ordetroepen) nadat een flik beschoten is geweest. De inwoners worden slecht behandeld, soms zelfs in elkaar geslagen, door de bezettingsmacht.

9/11 ATHENE – Een schooldirecteur legt klacht neer tegen 10 studenten die hem zouden aangevallen hebben toen hij een bezette school wou binnengaan. De school werd ook zwaar beschadigd. 12 studenten van een andere school worden beschuldigd van vernieling, diefstal en gebruik van wapens tijdens de bezetting van hun school vorig jaar.

10/11 LEMESSOS (CYPRUS) – In een school worden de ramen en de inboedel van 4 klaslokalen vernield.

11/11 ATHENE – Een open bijeenkomst van bewoners rond de

privatisering van het gebied Filopappou, gaat over tot de vernietiging van de hekken en de prikkeldraad rond de heuvels ondanks de aanwezigheid van flikken.

11/11 ATHENE – Een bankfiliaal krijgt molotovs en gasflessen binnengesmeten door de ruiten. De actie is een “directe aanval tegen diegenen die tolereren en toestemmen. Aan allen die contracten van gehoorzaamheid ondertekenen, die kiezen om in de rij bij de bank aan te schuiven en daarmee getrouw de reclame paradigma's herhalen, die zulke sterke ‘goede burgerschap’ gevoelens reproduceren”. Er wordt ook actieve solidariteit betoont met Giorgos Voutsis-Vogiatzis.

12/11 LARNAKA (CYPRUS) – Een brand breekt uit aan een bankfiliaal nadat gasflessen ontploffen. “We geloven niet dat er meer uitleg nodig is voor het platbranden van een bank die het belangrijkste symbool is van kapitalisme en de grootste vijand blijft van de onderdrukten.” 2 personen die eerst gepoogd zouden hebben om geld te stelen uit de automaat, worden vervolgd door de flikken.

17/11 – In heel het land wordt de opstand tegen de militaire junta op 17 november 1973 herdacht. In Athene worden tijdens een betoging banken en staatseigendom vernield. Er zijn ook enkele confrontaties met undercover flikken en met de jongerenafdeling van PASOK (sociaal-democraten). 20.000 mensen demonstreerden, tegenover 8.000 flikken. In Thessaloniki worden gasflessen achtergelaten aan 3 politievoertuigen en aan een politiekantoor. De actie wordt opgeëist voor “een minderheid van meestal mentaal gestoorde personen,

met een hang naar onwettelijke acties, schadelijk voor publieke en private eigendommen” (eigenlijk een omschrijving die gebruikt werd door de openbare aanklager Floridis) en in solidariteit met Marios Tsourapas, Chrissostomos Kontorevithakis en Christina Tonidou. Tijdens de betoging wordt een postkantoor gesaboteerd en een politiegebouw wordt aangevallen met stenen en stokken. In Heraklion worden bankfilialen en bewakingscamera's vernield tijdens de betoging.

18/11 ATHENE – Een bankautomaat explodeert, waarschijnlijk werd er dynamiet gebruikt.

19/11 THESSALONIKI – Een gemeentehuis wordt aangevallen door een vijftiental individuen. De gevel en een politiewagen worden zwaar beschadigd. Pamfletten worden achtergelaten die de vrijheid eisen voor de anarchist Tsourapas en Kontorevithakis (verdacht van een poging om een politievoertuig op te blazen). De deelnemers verlaten het gebied op brommers, één persoon wordt aangehouden.

22/11 PATRAS – De opslagplaats van een circus wordt in brand gestoken door een aantal jongeren op fietsen.

22/11 PATRAS – 200 mensen betogen nadat een 14-jarige immigrant is neergestoken door een haven agent. Wanneer de flikken de betoging op de weg naar de haven probeert te blokkeren, worden ze aangevallen met stenen en verf. Ze moeten zich terugtrekken en 2 leden van de havenpolitie raken gewond.

23/11 ATHENE – Na een maand bezetting door studenten van een school, wordt alles wat zich in het gebouw bevindt, vernield (archief, computers, verwarming, laboratoria, kantoren van leerkrachten, vlaggen...). De dag ervoor werd een jongere gearresteerd toen hij studenten en leerkrachten wou verhinderen om de school te betreden. 17 personen worden in beschuldiging gesteld en zullen schadevergoedingen moeten betalen.

24/11 ATHENE – Het raam aan een gebouw van het Ministerie van Economie wordt gebroken. Slogans worden gesproken op de muren.

24/11 HERAKLION – Een molotov vliegt tegen een bankautomaat.

26/11 THESSALONIKI – 2 auto's branden uit, 5 andere zijn beschadigd door de vlammen. Later worden 5 mensen verhoord en 1 persoon wordt gearresteerd, allen zijn ze actief in anarchistische/anti-autoritaire kringen.

30/11 PATRAS – 150 sans-papiers en 50 solidairen vallen auto's en vrachtwagens aan in de haven en smijten stenen naar de relflikken. Eerder werd een verstekeling mishandeld door de bemanningsleden van een veerboot.

2/12 AGRINIO – 14 kogels worden afgevuurd op het politiecommissariaat. Achteraf blijkt dat flikken zelf hebben geschoten om de aandacht op het politiebureau te vestigen, zodat zij ongestoord een diefstal op een andere plaats konden doen. In Agrinio werd in het verleden een molotov gesmeten naar een politiewagen en werd een ander politievoertuig bewerkt met aanvreterend materiaal.

3/12 THESSALONIKI – Een hondertal anarchist komen samen aan de kantoren van de krant “Makedonia”. Deze krant en enkele andere media publiceerden foto's van 3 gearresteerde anarchist (één journalist bood daarop zijn ontslag aan). Slogans worden gesproken op het gebouw, een bedrijfswagen (waarvan ook de lucht uit de banden verdwijnt), passerende bussen en een politiewagen.

4/12 THESSALONIKI – Er wordt brand gesticht aan de hoofdkantoren van het Hoger Onderwijs. Later wordt de actie opgeëist in solidariteit met de 17 personen die gearresteerd werden voor vernieling van een bezette school (zie 23/11) en tegen de intensifiëring van het onderwijssysteem. “Een knuffel voor alle vandalen.”

8/12 AMYNTAIO – Nadat een sans-papiers “per ongeluk” wordt neergeschoten door een douanier, wordt tot een protestactie opgeroepen door de anarchistische-antiautoritaire assemblee van Kozani en Ptolemaïda en de landelijke coördinatie van anarchist-antiautoritair voor de immigranten. Tijdens het protest worden verfbommen naar het politiekantoor gesmeten.

9/12 ATHENE – 30 buurtbewoners komen samen, breken een voetpad open en planten bomen. De actie komt er na weken van vruchteloze pogingen om het gemeentebestuur te overtuigen bomen te planten in de kale straat.

10/12 ATHENE – In verschillende wijken worden voertuigen van buitenlandse delegaties in brand gestoken (van een Turkse missie, van de Turkse ambassade en van de Filippijnse en Italiaanse ambassade; ook auto's daarnaast geraken beschadigd). In een telefoontje naar een krant worden de acties opgeëist tegen de maatschappij van loonslaven en tegen de staat die altijd zondebokken zoekt.

Er wordt ook gesproken over “Vrijheid voor Giannis Dimitrakis en Giorgos Voutsis-Vogiatzis”.

12/12 - Een algemene staking tegen de geplande hervormingen van het pensioenstelsel (verhoging pensioneringsleeftijd, verlaging uitkeringen...), legt het land plat. Tot de staking was opgeroepen door de grote vakbonden, maar ook door onafhankelijke vakbonden en andere groepen. In de meeste steden worden betogingen en bijeenkomsten gehouden. In Athene valt de politie de betoging regelmatig aan met traan gas, flashballs... en probeert het anarchistische-antiautoritaire blok (1.500 personen) te scheiden van de rest (150.000). Die pogingen mislukken omdat de anarchist/anitautoritair terugvechten met stenen en stokken en omdat de andere betogers hen blijven steunen en niet wegvlugten. Tijdens de betoging worden verschillende bankautomaten, bewakingscamera's en dure auto's vernield. Tientallen mensen worden gearresteerd. In Thessaloniki nemen 30.000 mensen deel aan de betoging en worden ramen van banken en een McDonalds vernield. Ook enkel elektriciteitskasten van bewakingscamera's worden in brand gestoken. In Larissa worden eieren en verfbommen gesmeten naar banken en partijkantoren.

13/12 ATHENE – Een bijeenkomst van de Vereniging van Advocaten wordt 2 uur lang bezet door 50 anarchist. Het pamflet dat er verspreid wordt, uit zijn solidariteit met alle ongehoorzame gevangenen die deelnamen aan de gevangenisopstanden in mei van dit jaar, met diegenen die vastgehouden worden onder beschuldiging van lidmaatschap van de revolutionaire “November 17” groep en met anarchist Vaggelis Botzatzis, Giannis Dimitrakis, Giorgos Voutsis-Vogiatzis, Marios Tsourapas, Chrissostomos Kontorevithakis en Christina Tonidou. Niemand wordt gearresteerd. Op hetzelfde moment wordt de “Vrienden van de Politie” club bezet. De voorzitter van die club haalt zijn pistool boven, schiet verschillende keren op personen en “arresteert” zelfs één persoon.

grotendeels gebaseerd op <http://directactiongr.blogspot.com>

TRAPKRACHT

1 keer per maand wordt in hasselt koning auto van zijn troon gestoten. Dan is de fiets heer en meester van de straat. In een feestelijke fietstoet (wees creatief: bouw die fietsten uit en trek je mooiste pakje aan) trekken we elke laatste vrijdag van de maand door hasselt. Dusart plein Hasselt

PASSE-MURAILLE

Wekelijkse radio-uitzending die gewijd is aan communicatie met gevangenen in het bijzonder maar ook met alle luisteraars. Tegen alle beperkingen, tegen alle autoriteit. Radio Air Libre 87.7 FM Brussel Elke zondag vanaf 18.00u

VOLXKEUKENS

- **Kraakpand Vaartkom** — Vaartkom 3, Leuven Elke zondag Koken vanaf 14u!
- **Assez** — Sparrestraat 1A,Gent. Elke woensdagavond
- **Kraakpand Helipoststraat** 43B, Hasselt — Elke woensdagavond
- **2poorten squat** brusselsepoort 95, 9000 gent — veggy volxkeuken elke 1e maandag v/d maand (koken i/d namid-dag, eten vanaf 19u)

CAFEES

- **Anarchistisch café** — Elke 2e dinsdag van de maandag De Noodzaak Gérard Willemotlaan 69, Gent.
- **Solidariteitscafé** — Elke vrijdag Assez Sparrestraat 1A,Gent.

INFOTHEKEN

- **Anarchistische infotheek Gent**
Openingsuren: woensdag van 14u tot 18u/zaterdag van 14u tot 17u Annonci-adenstraat 16, 9000 Gent Steun op reke-ning: 000-0874778-32 infotheekgent@yahoo.com
- **La poule noire**
Openingsuren: zondag van 14u tot 19u en tijdens activiteiten Molenstraat 102, 1210 Sint-Joost-Ten-Node (Brussel) Feestelijke opening! Zondag 13 januari vanaf 14u

WEGGEEFWINKELS

- Iedere dinsdag- en woensdagnamiddag Helipoststraat 43B, Hasselt.
- **La poule noire**
Openingsuren: zondag van 14u tot 19 en tijdens activiteiten Molenstraat 102, 1210 Sint-Joost-Ten-Node (Brussel)
- **ROOK EN AS** Berichten uit de sociale oorlog — Website met berichten uit de sociale oorlog die worden overgeno-men uit de burgerlijke pers (met andere woorden, de flikken) en andere kanalen. www.rookenas.blogspot.com

- **INTERNATIONALE OPROEP!**
Internationale oproep tot twee dagen van demonstratie, directe actie, publieke informatie, straatfeest, kraken... ter ver-dediging van vrije ruimtes en voor een anti-kapitalistische volkscultuur. Vrij-dag 4 en zaterdag 5 april 2008

VERDER:

Concert Serge Utge-Royo
Vluchtelingenzoon van de Spaanse bur-geroorlog, brengt nummers uit zijn eigen repertoire en uit het internationale sociale geheugen.
26 Januari 2008 om 20h30 Cultureel cen-trum Seraing, Rue Renaud Strivay 44, 4100 Seraing

Uittreksel uit *l'Usine, Vincent De Raeve, Couleurs Livres, Bruxelles, 2006.*

Het loon van de angst

Wil u weten hoe een fabriek werkt? Wat verbruikt een arbeider als brandstof? Hoe blijft het allemaal voortdraaien? Het antwoord is angst. Overal, op alle niveaus van de sociale ladder, angst. Angst waarvoor? Angst om als een flikker, een doetje gezien te worden. Van de ploegleider, die op zijn beurt de chef van de werkvloer vreest. Die op zijn beurt schrik heeft voor de productieleider, de onderdirecteur en de algemeen-direc-teur. De grote baas moet de rekeningen overhandigen aan de aandeelhouders. Angst om te laat te komen, nee te zeggen, te staken, zich ziek te melden, minder de produceren dan de vorige ploeg. Angst om ontslagen te worden; angst voor werkloosheid; angst om aan de andere kant van de barrière te belanden. Om op straat te staan, als dakloze. Om niet aan de quota, aan de alheilige doelstellingen te voldoen. Angst voor de onzekerheid: niet voor die van de VTM, maar voor de echte onzekerheid. Niet zeker zijn van de volgende dag. De onzekerheid van onopgehaald afval, van de autosnelweg op 100 meter van je woning, van de facturen die zich opstapelen en de afgesloten telefoonlijn. Alsof die zou kunnen bestaan, de zekerheid van de dag van morgen.

Er bestaan geen duizend manieren om dat alles de rug toe te keren. Leren om van de onzekerheid te houden, zich de onzekerheid eigen maken. Een enkele omschakeling volstaat om dit proces in gang te zetten. Ophouden te geloven wat men je vertelt, een beetje verder kijken, met moed en vastberadenheid. Ja, moed en vastberadenheid.

De brave mensen zweten het uit van angst, maar ze geven het nooit toe. Vooral niets laten merken, dat is de regel. Ze zoeken de vijand, de indringer. Ze proberen de oorzaak te zoeken van hun onwel-zijn, maar durven haar nooit te lijf gaan. Ze vinden zondebok-ken. Kramen eender welke onzin uit. De zinnen beginnen vaak met: “Het schijnt dat...”. Op een machine kleeft een sticker: “Zet je hersens aan, vooraleer je je bek opentrekt”. Ik moet erom lachen.

De nieuwe dagverantwoordelijke is nog jong. En erg trots op de taak die hem is toever-trouwd. Rotsvast overtuigd van de juistheid van zijn zaak. Hij moet ons verplichten op te ruimen en schoon te maken. Hij kent aan alles een vaste plek toe. Hij rationaliseert. We moeten een papier tekenen na elke pauze om te bevestigen dat we bepaalde zones geveegd hebben. Dat we gecontroleerd hebben of de borstel, de dweilen en de flessen Mr Proper nog in die bepaalde kast staan. Ik teken niet. De anderen tekenen, maar ma-ken niets schoon.

Hij heeft de foto`s, affiches, posters en kalenders die op de machine geplakt waren eraf gescheurd. Legt ons uit dat het materiaal er moet uitzien zoals het geplaatst werd. Dat maakt deel uit van de verschillende stappen in het management van de werkplaats. Ik kan mijn ogen en oren niet geloven. Hij haalt alles weg dat ons min of meer toeliet onze omgeving eigen te maken. Ik probeer het hem uit te leggen, maar ik praat tegen een muur. Hij antwoordt dat we een bord mogen plaatsen voor onze familiefoto`s! Hij is echt ver heen. Ik zeg hem dat ik liever een kalender met blote vrouwen zou willen ophangen. Hij is in de war, weet niet dat ik met zijn voeten speel. Antwoordt me dat dat niet mogelijk is. Ik vraag hem doodeerlijk of ik dan een foto van mijn vrouw in bikini zou mogen ophangen. Hij is verloren en wekt bijna medelijden op. Ik deel de genade-slag uit door hem te vragen of hij zich wel eens het volgende afgevraagd heeft: “Heb ik deze plaats bekomen omdat ik de enige ben die er de capaciteiten voor heeft, of omdat ik de enige was die ze wilde innemen?” Hij maakt zich uit de voeten en vermijdt me vanaf die dag met zorg. Toch één voordeel.

Die kerel scheurt affiches af, maar hangt er ook veel nieuwe op, dat moet ik toegeven. Hij is een grafisch kampioen, statistieken. Alles wat hij ophangt, is genummerd met een code die enkel hij begrijpt. Voor elke machine bevindt er zich een heel groot wit bord met daarop een massa ongelooflijk oninteressante informatie. De pauzeminuten van maand tot maand, de productie, de arbeidsongevallen, de efficiëntie in verhouding tot de doelstellingen, die misschien uit de toverhoed van een vriend van hem tevoorschijn kwamen. Resultaten van maandelijks audits uitgevoerd door kaders die we anders nooit te zien krijgen.

Je zou ze moeten zien aankomen, we lachen er op voorhand al mee. Kostuum, das en veiligheidshelm over hun kop en hun oren, veiligheidsschoenen voor de gelegenheid. Vette zweetdruppels op hun voorhoofd in de zomer; het lijken wel archiefoto`s van een inspectiebezoek ten tijde van de kolonies. Ze reiken ons hun weke handjes bij wijze van goeiedag, proberen grapjes te maken, doen zich voor als vrienden. Wat een circus! Ui-terst geconcentreerd nemen ze notities. Ze zien er niet op hun gemak uit. Alsof iemand van ons elk ogenblik gifpijlen of een machete tevoorschijn zou kunnen toveren. Daarna reppen ze zich terug naar hun geklimatiseerde kantoor om ongelooflijke dienstnota`s uit te brengen.

In een boekje van Christophe Dejours, Souffrance en France, heb ik gelezen dat het werk van de arbeiders helemaal niet neerkomt op wat voorzien wordt door de kaders van de ondernemingen, maar dat ze van dag tot dag moeten anticiperen op wat niet of slecht voorzien was. Anticiperen op de veelvuldige pannes van het systeem, van de or-ganisatie. Dat is ook echt zo. Die gasten leven in een geklimatiseerde wereld die zo ver staat van de onze. We leven van dezelfde onderneming, maar niet in dezelfde werkelijk-heid, niet in hetzelfde tijdsschema. We beschikken niet over gezamenlijke taalcodes. We begrijpen elkaar niet. Ongetwijfeld is dat nog meer het geval naarmate de onderneming groter is. Vandaar misschien alle ongevallen die de directie zonder veel gevolg probeert te voorkomen, of met meer succes probeert toe te dekken. Tijdens de luchtpauze sprak ik met een ancien. We maakten de rekening en kwamen uit op negen doden op de werkvloer de laatste twintig jaar. Arbeiders van de fabriek en van onderaannemingen. We zijn met iets minder dan 800. Het moeten er meer geweest zijn, maar hij herinnerde zich die negen voorvallen. Ik weet niet goed wat te zeggen. Eén van die mensen oliede de machines. Ik herinner me hem. Mensen die de machines invetten werken altijd per twee, zoals de brandweer. Die dag was hij alleen en zijn kleren zijn blijven haken aan een draaischroef zonder einde. Die draait heel traag. Hij moet zijn dood hebben zien naderen.

DE NAR
p/a Patriottenstraat 27 - 2600 Berchem

rek. 068-2050689-39
e-mail info@denar.be
web <http://www.denar.be>

Waar vind je de Nar ?

De Nar wordt verspreid via verdeelpunten en via in-dividuele abonnementen. Meestal is er wel een ver-deelpunt bij jou in de buurt. Op alle adressen die in de agenda van de Nar staan kan je normaal gezien de Nar oppikken. Andere verdeelpunten vind je op www.denar.be

Hoe kan je de Nar thuis opgestuurd krijgen?

De Nar is normaal gezien verkrijgbaar via de ver-deelpunten. Als je de Nar daarentegen graag thuis opgestuurd krijgt, dan rekenen wij daarvoor op een financiële bijdrage in de kosten. We rekenen, voor thuisverzending, 2 euro per nummer aan. Je kan ons dat bedrag (bv. 12 euro voor 6 nummers) bezorgen:

- via een geldsom in een goed gesloten omslag naar het adres van de Nar of via een storting op het reke-ningnummer van de Nar.Wij trekken van het bedrag dat je gegeven hebt dan per nummer 2 euro af. We zullen je ook een briefje sturen als je krediet op is.
- via een permanente maandelijks of tweemaande-lijkse opdracht. Je engageert je dan om elke maand of elke twee maanden een bedrag van minstens 2 euro te storten. Wij geven hier voorkeur aan, omdat we dan onmiddellijk weten op hoeveel geld we kunnen rekenen.

Hoe kan je de Nar helpen verdelen?

Als je het ziet zitten om een bepaald aantal exempla-ren van de Nar elke twee maanden te verdelen in je omgeving, dan kan je ze

- ofwel oppikken in Antwerpen, Leuven of Gent. Stuur daarvoor een briefje of een mail naar de Nar.
- ofwel opgestuurd krijgen naar een adres. We vragen je dan om de verzendingskosten van de Nar te beta-len. De kostprijs hangt af van het aantal:

Aantal Narren	Kost per verzending	Per jaar (6 nummers)
3 tot 7	1,5	9
7 tot 20	2,5	15
20 tot 40	4	24

Moest het je niet lukken om de kosten van elke ver-zending te betalen, dan zoeken we samen naar een oplossing. Stuur ons dan even een briefje of een mail...

Hoe kan ik de Nar in het buitenland krijgen?

Voor individuele abonnementen buiten België re-kenen we 4 euro per exemplaar aan. Je kan ons het bedrag bezorgen op dezelfde manier als bij abonne-menten binnen België. De bankcodes van de reke-ning van de Nar zijn:

reknr. 068-2050689-39
BIC GKCCBEBB
IBAN BE13 0682 0506 8939

Voor de verdelers in het buitenland vragen we ook de verzendingskosten, zoals in de tabel hieronder:

Aantal Narren	Kost per verzending	Per jaar (6 nummers)
3 tot 7	5	30
7 tot 20	10	60
20 tot 40	13	78

DE NAR nr. 214
Januari 2008
oplage: 3000 exemplaren